

brat *frančišek* 6

»... pri delu med težko bolnimi in umirajočimi, se učim modrosti življenja. Učim se, da je umiranje nekaj osebnega, individualnega, uganka in skrivnost, izkustvo, ki se mu lahko samo približamo, doživimo ga pa le enkrat edinkrat in ga nikoli več ne moremo ponoviti ali popraviti.«

SMRT

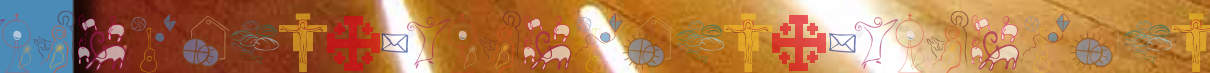
Dotik tišine

Intervju: Blessing Chibuike Eleke

Srečanje odgovornih za vzgojo OFS Slovenije

Zapisi z romanja v Assisi

Novice iz Svete dežele

- 3 Urednikova beseda
- 4 Frančiškova duhovnost
Skrivnost in modrost »sestrice« smrti
- 6 Naša evangelizacija
Duhovni poklici
Dotik tišine
- 8 Iz naših družin
Pogovor z Blessing Chibuike Eleke
Naj nas vodi ljubezen
- 11 Frančiškov svetni red
Srečanje odgovornih za vzgojo OFS Slovenije
- 18 Mladi Frančišku
Zapisi z romanja v Assisi
- 22 Pravičnost in mir
Pričevanje 26-letne Rand Mittri iz Sirije
na Svetovnem dnevu mladih v Krakovu
- 24 Razvedrilo
Nagradna izpolnjevanica
- 25 Korenine in sadovi
Javier Garrido: Rožice sv. Frančiška (26)
- 30 Sveta dežela
Novice iz Svete dežele
Romanje v Đakovo
Slovenski odrasli skavti na peš romanju
od Assisija do Rima oz. »od Frančiška
do Frančiška«
Ne boj se stopiti na neznano pot, da bi dosegel
neznani cilj! – 2011
Skozi biblične dogodke stare in nove zaveze
z novomašniki in srebrnomašniki

Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.
GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA
(OFS) V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.

Izdajatelj:

Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zbzf/

Za založbo:

Miran Špelič OFM

Člani uredniškega odbora:

Janez Papa OFM (odgovorni urednik)
Fani Pečar OFS (glavna urednica)
Peter Skoberne OFS (naslovnica)
sestre FMM (Naša evangelizacija)
Metod in Mateja Trajbarič OFS (Frančiškov svetni red);
Prispevke za rubriko OFS pošljite na e-pošto:
revija.bf@fsr.si

Gregor Pavlič OFS (Razvedrilo)

NS FRAMA (Mladi Frančišku)

Jernej Kurinčič OFM (Pravičnost in mir)

Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)

Benjamin Tomažič (Napovednik)

Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)

Logotip rubrik:

Aleš Porenta

Fotografije:

Naslovka: Obisk v bolnici, internet

Ostalo: Internet, arhiv revije BF

Oblikovanje in priprava:

Tina Bruno, Založba Brat Frančišek

Tisk: ABO Grafika d.o.o., Ljubljana

Naklada: 2.200

Naslov uredništva:

Ul. škofa Maksimilijana Držečnika 7, SI-2000 Maribor

tel.: 02-22-85-113

E-mail: revija.brat.francisek@ofm.si

Rokopisov in slik ne vračamo.

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujte na:

Narodni svet FSR Slovenije,

Prešernov trg 4,

SI-1000 Ljubljana

TRR SI56-2420-1900-4608-820

Raiffeisen banka d.d. Maribor; sklic na 00 700-16.

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Gospod naj ti podari mir!

Gospod, daj jim večni pokoj!

In večna luč naj jim sveti!

Naj počivajo v miru!

Z gornje besede v teh dneh odzvanjajo po pokopališčih in cerkvah, pa tudi po vseh skritih kottičkih, kjer so svoje zemeljsko življenje končali številni, ki še do danes niso bili dostojno pokopani.

Moliti in prositi za žive in mrtve ter le-te pokopavati, nam velevajo ne samo dela usmiljenja, ampak že naša človeška etična zavest.

V razmišljanju o sestrici smrti nam je svoj pogled na smrt in umiranje predstavila s. Emanuela Žerdin FBS. Pri svojem delu se redno srečuje z umirajočimi, ki jim skuša prinašati vedrino in občutek sprejetosti, saj so na smrtni postelji mnogi osamljeni in zapuščeni.

Vse kaže, da je mrtvo tudi odzivanje mladih na Gospodov klic, saj so duhovni poklici v upadu, zato je na mestu beseda provincialnega ministra frančiškanov p. Marjana Čudna, ki prosi Gospoda, da bi obudil novih duhovnih poklicev.

Nekaj svežine je v redno srečanje bratov in sester OFS v Šiški prinesel obisk

nogometaša Olimpije. Prišel je Blessing Chibuike Eleke iz Nigerije, ki osvaja srca navijačev in zabija gole.

V nadaljevanju lahko preberete nekaj vtisov s srečanja odgovornih za vzgojo pri Frančiškovem svetnem redu, med znanimi člani OFS pa se je tokrat znašla ustanoviteljica sester uršulink sv. Angela Merici.

Assisi navdušuje v vseh obdobjih leta in v vseh starostih, poglejte na enega izmed utrinkov, ki ga prinaša romanje tja.

Vojna na Bližnjem vzhodu odpira številna vprašanja glede pravičnosti in miru, nekaj odgovorov in misli pa prinaša pričevanje sirske mladenke Rand Mittri.

Več o situaciji na Bližnjem vzhodu pa lahko preberete tudi v novicah iz Svete dežele. Sicer pa se lahko s Komisariatom za sveto deželo podate na romanje v svete kraje.

Ob sklepu leta usmiljenja želim vsem bralkam in bralcem revije Brat Frančišek, da bi še naprej z veseljem opravljali dela usmiljenja.

Vse dobro!
Br. Janez Papa

Skrivnost in modrost »sestrice« smrti

Delam v hiši *Ljubhospica* v Ljubljani. Ljudje me večkrat sprašujejo, kje in kaj delam. Z neprikritim navdušenjem odgovarjam, da v hospicu. Moji sogovorniki zastanejo za trenutek, potrdijo, da so že slišali kaj o tej hiši, potem pa – konec! Večina ne ve več kaj vprašati, o čem se pogovarjati. Pa ja ne o – smrti! Rajši umolknejo ali spremenijo temo pogovora.

Smrt res ni priljubljena tema za pogovor. Kajti smrt je prav v 21. stoletju, ki se tako baha s svojo odprtostjo do vsega in vsakega, velika tabu tema, ker tudi mediji o njej poročajo le ob kakšnih tragedijah ali nesrečah. To, da v Sloveniji letno umre okrog 20.000 ljudi, ni tema, kaj šele, da bi se spraševali, kako »navadni« ljudje umirajo in kaj pomeni za človeka »navadna« smrt sredi vsakdanjega življenja.

V hiši *Ljubhospica*, pri delu med težko bolnimi in umirajočimi, se učim modrosti življenja. Učim se, da je umiranje nekaj osebnega, individualnega, uganka in skrivnost, izkustvo, ki se mu lahko samo približamo, doživimo ga pa le enkrat edinkrat in ga nikoli več ne moremo ponoviti ali popraviti. To je čas odhajanja, pa tudi čas rasti in osebne preobrazbe. To je najintenzivnejše obdobje življenja, čas, ki je prav zaradi omejenosti za vsakega človeka dragocen, posebej, če ga zna izkoristiti v umiku navznoter, ko se pripravlja na zadnji korak iz tega življenja.

Kaj doživljajo umirajoči?

Kot smo sredi življenja obdani s smrtjo, tako smo sredi smrti obdani z življenjem (Johannes Calvin).

Kot si ob rojstvu ne moremo predstavljati, kaj bi pomenilo, da nihče ne

pričaka otroka ob vstopu v življenje, tako je tudi vse bolj boleča skrb bolnih in umirajočih, da ne bi bili ob koncu življenjske poti sami ... Večina današnjih bolnikov in starih umre v ustanovah – domovih in bolnišnicah. In dostikrat postanejo umirajoči nevidni bolniki, s katerimi se nihče več ne ukvarja, saj ne vemo, kaj in kako.

Proces umiranja ima svoje faze, ki so jih različni avtorji različno poimenovali: *Elisabeth Kubler Ross* govori o fazah **zanikanja, odpora, jeze, pogajanja, depresije in sprejetja**, *Sporken* govori o fazah **nevednosti, negotovosti, fazi implicitnega zanikanja in spoznanja resnice**, *Nighthswongerl* pa govori o fazah **šoka, zanikanja, depresije, spoznanja obveze in zaključka**.

Najbolj boleča je navadno faza **izpuščanja**. Bolniki, ki so bili še do včeraj zelo aktivni, prinesli s seboj televizor, radio, računalnik, hodili na kosilo v jedilnico, obiskovali knjižnico, naenkrat ugasnejo računalnik, izključijo televizor ... Takrat vemo, da se vzpenjajo na naslednjo stopnico odhajanja. Ne zanima jih več zunanji svet ne šport ne škandalozni dogodki, ni jim več mar za strašno pomembne ukrepe naše vlade. Slike na televizorju so za njih prehitre, svet zunaj bolniške sobe izginja. Včasih bolnik še nekaj časa spremlja glasbo na radiu. Potem pa se zgodi, da tudi radio ni več potreben. Vse bolj postaja prisotna potreba po tišini.

Najtežje je izpuščanje oseb, s katerimi smo bili v življenjskih odnosih – družinskih, ljubezenskih, prijateljskih ... Pustiti nekoga, ki ti je bil neskončno drag, da prestopi prag življenja, je eno največjih dejanj ljubezni. Kdor je delal v hiši hospica, ve, kako je to težko.

Duhovnost v procesu umiranja

Umiranje je tudi duhovni proces. Potrebe umirajočega so enake kot naše duhovne potrebe. Tudi on potrebuje

upanje, ljubezen, odpuščanje, pripadnost, sočutje, spoštovanje, dostojanstvo, ljubezen, da nekdo skrbi za njega.

Duhovna oskrba pomeni odgovor na te potrebe. Upanje? Da, upanje tudi v času umiranja, upanje, da ne bo bolelo, da umirajoči ne bo sam ... Odpuščanje? Da se uredijo odnosi z vsemi, da se odpusti in osvobodi vseh spon sovraštva in zamer. Predvsem pa ljubezen. Ljubezen tistih, ki so mu največ pomenili. Sočutje in prisotnost? Biti ob njem tudi takrat, ko ne veš vseh odgovorov, in mu preprosto priznati, da ne veš vsega, a da kljub temu ostajaš ob njem.

Ali lažje umirajo verni ali neverni?

V tem času človek dela svoj življenjski obračun. Išče svojo istovetnost, želi urediti svoje odnose – do Boga, do življenja in smrti. Največja pomoč v procesu umiranja je vera, iskrena, globoka vera, iz katere se živi in dela. Prav tako je pomembno, kakšen je naš odnos z Bogom, kakšen je »naš« Bog, naša notranja slika o Bogu.

Smrt nas osvobodi vseh oklepov, »vlog«, ki smo jih igrali, in smo naenkrat takšni, kot smo v svojem najglobljem človeškem bistvu. In če smo res Jezusovi, nam vera v Njegovo vstajenje smrt naredi za »sestrico«, kot jo je poimenoval naš brat sv. Frančišek.

Česa so me naučili umirajoči?

Delo z umirajočimi je priložnost za osebni razvoj in preverjanje lastnega odnosa do smrti in umiranja. Ko spremljamo umirajoče, se učimo **sporazumevanja**, če le ne govorimo mimo ljudi, ampak si vzamemo čas in se posvetimo izgovorjenim besedam, pa tudi tonu glasu in drugim drobnim telesnim znamenjem.

Umirajoči so me naučili, da je odpustiti in dati **odpuščanje** bistveno ne samo pri ugašanju življenja, ampak tudi v življenju. Vsakomur in v vsakem primeru se spleča

potruditi, že zaradi lastnega notranjega miru, globoke sproščenosti in ustvarjalnosti pri svojem delu, ki jih ni v človeku, dokler ne odpusti.

Naučili so me tudi biti **hvaležna** za male vsakdanje stvari: da lahko jem, da spim in se zbudim spočita, da lahko grem na sprehod, da vidim, čutim, uživam lepote okrog sebe ... Predvsem pa, da so najlepša stvar na tem svetu ljudje! V vsej svoji enkratnosti, zapletenosti, temnih straneh, iskanju in trpljenju! Pomembno je biti ob človeku brez velikih govorov in modrovanja, v tihi molitvi, držati umirajočega za roko, iti z njim do zadnjega trenutka – to je **prisotnost**, ki je močnejša od vseh zdravil!

In ponižnost ... Ko veš, da si samo majhen človek, tolikokrat nesposoben podaljšati življenje za eno samo sekundo. Ponižnost kot položaj človeka, ki se zaveda svoje omejenosti in jo sprejme ter je sposoben prikloniti glavo pred Vsemogočnim.

Moj učitelj je Jezus

Skupaj z apostolom Pavlom moram priznati: *Ne govorim vam ... kakor da sem to že dosegel ali prišel do popolnosti, vendar pa se trudim da bi to osvojil, kakor je mene osvojil Kristus* (prim. Flp 3,12.13). Kakor je Jezus osvojil sv. Frančiška, da je njegova smrt izgubila vso temo in postala samo TRANSITUS – PREHOD, tako pogosto ob umirajočih molim molitev:

»Gospod, daj mi vedrost, da sprejem stvari, ki jih ne morem spremeniti, pogum, da spremenim stvari, ki jih lahko, in modrost, da prepoznam razliko.«

S. Emanuela Žerdin FBS

Duhovni poklici

Na generalnem kapitlju reda manjših bratov frančiškanov 2015 v Assisiju so v sklepni dokument zapisali tudi tole:

»Sara je poslušala angelovo sporočilo Abrahamu: Tvoja žena bo rodila sina. Sarin nasmeh, ki ga je sama želela zanikati, se lahko razume kot pomanjkanje vere. Toda ta nasmeh spominja na nasmeh Boga v enem izmed psalmov, ki izbriše vsak dvom: Gospod se smeje! Božji nasmeh zna spremeniti človeštvo: "Ne bodo ti več rekli Zapuščena, tvoji deželi ne bodo več rekli Osamljena, temveč te bodo imenovali Pri njej je moja radost, tvojo deželo Omožena." Njegov nasmeh razorožuje. Bogu ni nič nemogoče. Sara je verovala, kar potrди avtor pisma Hebrejcem: "Ker je verovala, je kljub

svoji starosti postala mati.« Moramo obdržati Sarin nasmeh in postati priče veselja. Bog bo naredil Cerkev v Evropi spet plodno, da bo rojevala duhovne poklice.

Abrahamov in Sarin sin se je imenoval Izak, kar pomeni otrok nasmeha. Poklicanost naših skupnosti je poklicanost božjega nasmeha. Tako bo veselje Evangelija poneseno v svet, ki potrebuje mir.«

Ta odstavek, poln vere in optimizma, me opogumlja, da si upam prositi:

»Gospod, podari mladim velikodušnost, da bodo šli za Teboj brez omarhovanja. Naj presekajo spine, ki jih zadržujejo. Podari jim moči in poguma.

Gospod, Ti napolnjuješ naše življenje, daješ nam smisel in nas delaš rodovitne. Podari nam redovnice, redovnike in duhovnike po svojem srcu. Dotakni se

src mladih, da se ne bodo obotavljali zapustiti svojih mrež, ko se boš ustavil na obali njihovega življenja; ko pokličeš po imenu tiste, ki jih od vekomaj nosiš v svojem srcu; ko jih blago, a odločno nagovarjaš z besedami: »Hodi za menoj!«

Gospod, v nemiru današnjega časa Te prosimo za nove trubadurje Tvoje Ljubezni. Daj mladim milost in moč, da bodo kot Frančišek Asiški odvrgli sodobna oblačila egoizma, materializma, plehkosti in razvrednotenja človečnosti ter si bodo nadeli Tvoj oklep ponižnosti in potrpežljivosti, si opasali razumevanje in blagost ter dvignili meč odpuščanja. Naj Ti plemenito, zavzeto in ponosno služijo, da bomo preko njih vsak trenutek čutili Tvojo navzočnost.

Kajti ni lepšega dela kot stopiti v službo Ljubezni, ni večjega veselja kot odkrivati ljudem Upanje in ni pomembnejšega poslanstva kot prinašati svetlo Tebe.

Gospod, navdušuj, saj potrebujemo Tvoje trubadurje: nove duhovnike, redovnice in redovnike, ki bodo med nami verodostojen zemeljski odsev Tebe samega. Amen.«

p. Marjan Čuden,
provincialni minister OFM

Dotik tišine

*Ko tišina govori,
prideš Ti,
neslišno,
brez besed.
Odpreš srce,
roke v objem razpreš
in zraven mene si.
V tišini.
Ti.*

*Ko tišina govori,
se oglasiš
tudi Ti.
Poslušam glas,
ki me prevzame.
Ti govoriš.
V tišini.
Zame.*

*Ko tišina govori,
utihnem jaz
in vidim čisto blizu
Tvoj obraz,
ki gleda.
V tišini.
Vame.*

*Ko tišina govori,
jočem,
solza mi spolzi.
Ti pobožaš mi obraz,
srečna sem.
V tišini.
Jaz.
Ester S.*

**Z nami se je pogovarjal
Blessing Chibuike Eleke**

Naj nas vodi ljubezen

V cerkev sv. Frančiška v Ljubljani je začel hoditi nov vernik. Vsi so ga opazili zaradi njegovega afriškega porekla. Ministranti so ga takoj prepoznali, saj je bil BLESSING CHIBUIKE ELEKE, znani nogometaš ljubljanskega kluba Olimpija. Pozornost je vzbudilo predvsem, kako se komaj dvajsetleten globoko poglobi v molitev. Nekaj bratov in sester KB Šiška ga je skupaj z našim duhovnim asistentom p. Silvinom Krajncem OFM povabilo na pogovor. Seveda so se pridružili tudi naši otroci, ki so veliki ljubitelji nogometa, najstarejši Miha pa je poskrbel za prevajanje iz angleščine, da smo se bolje razumeli. Skupaj smo preživeli lep večer.

Se na začetku lahko predstaviš našim bralcem: od kod si, iz kakšne družine izhajaš? Kako se spominjaš svojega otroštva?

Doma sem iz Nigerije, iz revne družine. Malo smo imeli in vse smo si delili. Bilo nas je 10 otrok, vendar sta dva že umrla, tako da nas je še osem, štirje fantje in štiri dekleta. Pride čas, ko moraš iti in se postaviti na svoje noge. V Evropo me je povabil neki italijanski agent, ko sem imel 17 let. Zdaj sem poklicni nogometaš. S svojimi domačimi ohranjam stike, saj se velikokrat slišimo.

Z Jezusom zmorem vse, lahko premikam gore. Dal mi je besedo, da Mu lahko zaupam. Bolj ko Mu zaupam, več mi daje. Vsak dan se Mu zahvaljujem za to in ga častim.

Kdo ti je dal tako lepo ime?

To je bil moj oče. Ko me je mama rodila, je bilo zelo težko, bil je težak porod. V zahvalo, da se je vse srečno izteklo, sem dobil to ime: Blessing (blagoslov).

Kaj ti pomeni vera? Ti je »bila položena v zibelko«?

Veliko mi pomeni. Ko misliš, da boš nekaj naredil s svojo močjo, stvari ne gredo tako, kot je prav. Potem sem srečal Jezusa. On me opogumlja, da grem naprej. Je moj učitelj. Če ga poslušam, vem, po kateri poti naj grem. Moja družina je krščanska. Zavedamo se, da vse prihaja od Boga. Od Njega dobimo vse, kar potrebujemo. Rekel je: »Pridite k meni ...« To me osrečuje. Z Jezusom zmorem vse, lahko premikam gore. Dal mi je besedo, da Mu lahko zaupam. Bolj ko Mu zaupam, več mi daje. Vsak dan se Mu zahvaljujem za to in ga častim. Ne kar mimogrede, ampak Mu je treba dati svoj najboljši čas. Potem bo delal čudovite stvari v tvojem življenju. Mnogi ne morejo verjeti, da je vse dobro, kar se mi dogaja, po Božji volji. Moja družina je vesela zame. Jezus mi govori po bližnjih, tudi po tem otroku tu. Je tukaj z nami, sedaj!

Če te Bog pokliče, da bi bil nogometaš, potem boš vedel kako igrati in boš dobro igral.

Opazili smo, da po vsaki tekmi poklekneš na igrišču in moliš.

Da, seveda. V dobrih in slabih časih se Mu moraš zahvaljevati. Na zadnji tekmi nisem dal nobenega gola in sem se počutil slabo. Potem sem se spomnil, da ti bo dal več, če se Mu zahvališ. Zato se Mu po vsaki tekmi zahvalim.

Videti je, da si zelo vesel človek. Ti vera daje to veselje?

Če prinašaš veselje v svojo okolico, te bo sreča spremljala vse življenje. Ko si jezen ali žalosten, je tak tudi tvoj obraz in takšna bo tvoja okolica. Ko pa imaš vesel izraz na obrazu, se bodo tudi ljudje okrog tebe razveselili. To prinaša srečo. Ni razloga, da ne bi bili veseli.

Kako deliš veselje in vero s svojimi soigralci?

Nekateri so veseli, da sem med njimi. Sprejemajo mojo vero, moje veselje. Vsi pa ne. Takšno je življenje. Nekateri so veseli, da sem tukaj, nekateri pa ne. Jaz imam pa vse rad. Če vidim, da me nekdo ne mara, ga imam še bolj rad! »Če te nekdo udari po enem licu, mu nastavi še drugo!« In rekel mu bom hvala.

Kdaj si začel igrati nogomet?

Oh, že v otroštvu. Kot majhen deček. Veliko smo igrali v šoli. Nismo imeli žoge ampak smo brcali vse, kar je bilo okroglo. Ni tako pomembno, ali hodiš v šolo ali ne, važno je, da izpolniš Božjo voljo. Mene je poklical, da igram nogomet. Ali bi rad tudi ti igral nogomet? Nekaj ti bom povedal. Če te Bog pokliče, da bi bil nogometaš, potem boš vedel kako igrati in boš dobro igral. Če pa te Bog ni povabil, potem ti ne bo šlo in bo nogomet tebe »izigral«.

Martin: Kateri je bil prvi klub v Evropi, kjer si igral?

Najprej sem igral za Milano.

Pavel: Kateri je tvoj najljubši igralec?

Vsi so moji najljubši igralci! Ko sem bil majhen, so bili to Messi, Ronaldinho, Ronaldo de Lima. Bog jim je dal veliko. Messi je fenomen, vsi vemo, da je premajhen, Bog pa lahko naredi velike stvari.

Matej: Kje si rajši igral, v Novi Gorici ali v Ljubljani?

V Gorici so me imeli radi. Zelo jih pogrešam. Ampak tudi v Ljubljani rad igram. Povsod je lepo.

Kašne so tvoje sanje, kaj si želiš?

Seveda si želim naprej. Že od malega sem sanjal, da bi nekoč igral v Barceloni. Včasih moram biti skromen in znati ceniti tisto, kar imaš.

Timi: Koliko let že igraš? Kako velike ščitnike uporabljaš?

Začel sem tako

majhen, kot si sedaj ti. Ni sem imel pravih ščitnikov, pa sem si jih kar sam naredil. Ampak ni pomembno, kakšni so ščitniki. Tudi če imaš zelo velike, se lahko poškoduješ, če te Bog ne varuje.

Martin: Koliko rdečih kartonov si dobil?

Do zdaj nisem dobil še nobenega. Le tu in tam kakšnega rumenega.

Zelo mlad si še. Imaš kak nasvet za te mlade fante?

Rad bi vas opogumil. Vzemimo tri stvari: ljubezen, sovraštvo in prija-

znost. Samo ena je največja. To je ljubezen. Zdaj, v mladosti, ljubite iz vsega srca ne glede na to, kaj se vam zgodi. To vas bo poneslo tja, kamor si niti ne predstavljate. Sami tega ne morete narediti. Z Bogom pa je vse mogoče.

Prav lepa hvala za tvoj čas. Upamo, da bo tvoje pričevanje nagovorilo mnoge ljudi, predvsem mlade.

Ne zahvaljujte se meni, skupaj se zahvalimo Očetu!

Pogovarjala sva se Mateja in Metod Trajbarič OFS

Srečanje odgovornih za vzgojo OFS Slovenije

Na godovni dan utemeljitelja slovenskega šolstva, kateheta in učitelja, našega blaženega Antona Martina Slomška, smo se v soboto, 24. septembra 2016, srečali odgovorni za vzgojo OFS iz vse Slovenije. Srečanje je bilo v samostanu bratov kapucinov v Štepanji vasi v Ljubljani pod naslovom **Vzgoja za življenje v bratstvu**. Vodila sta ga predavatelja, na lanskem kapitlju izvoljeni odgovorni za vzgojo v NS, brat Mirko Potočnik, član najstarejšega krajevnega bratstva OFS Piran, in sestra Pavlina Kolbl. Zbiranje smo pričeli v prijetnem vzdušju ob kavici, čaju, sladkih in slanih prigrizkih, ki so jih za nas skrbno pripravili bratje kapucini. V srečanje sta nas vpeljala br. Stane Bešter z nagovorom, br. Jurij Štravs pa z molitvijo in Frančiškovo pesmijo. Sledil je nagovorov predsednika NS OFS Slovenije brata Metoda Trajbariča. No, in ker smo se prišli »vzgajat«, smo kar začeli z delom in učenjem.

Sestra Fani Pečar nam je že kmalu dokazala, da zelo malo vemo o našem vrlem velikem možu Antonu Martinu Slomšku. V križanko, ki jo je sestavila in razdelila med nas, naj bi vpisali nekaj pomembnih podatkov o življenju blaženega. Moramo si priznati, da je bilo naše reševanje križanke in vedenje res »zelo skromno«. Prikupen dokaz, kako malo vemo. A ni nas pustila nevednih, saj nam je skrbno in bogato predstavila Slomška v besedi in sliki.

Zatem smo se razdelili v dva sklopa, prvi del: Življenje v bratstvu in pa drugi del: Kako živeti po evangeliju. Delali smo razdeljeni v dve skupini, eno je vodil

brat Mirko, drugo sestra Pavlina, kasneje sta se skupini zamenjali. Po pogovorih nam je s. Pavlina v svoji skupini razdelila zvitke in lističe s svetopisemskimi izreki, vsak je k izpisku dodal, kaj ga je nagovorilo, in to prilepil v zvitek. Hvala ji za zelo bogato zamisel in delitev izkušenj z nami. V obeh skupinah smo skupaj iskali odgovore, ki nas vse odgovorne za vzgojo zanimajo in preko katerih naj bi v prihodnosti oblikovali predloge in pobude kot tudi čim bolj jasne usmeritve za delo odgovornih na vseh ravneh, še posebno v svojih krajevnih bratstvih, kjer je služba odgovornega za vzgojo najbolj odgovorna, hkrati pa tudi najbolj nejasna. Izhajali smo najprej iz tega, kako je pomembno poznati se. Izpostavili smo prav to, koliko se sploh v bratstvih poznamo med seboj in kako zelo potrebno je to zaradi tega, da lahko sestro ali brata predlagamo za neko nalogo, še posebno pred volilnimi kapitlji v NS, PS in KB. Kot bratstvo moramo biti kot družina, povedati moramo kaj

Bratstvo je prostor in skupnost, kjer sestre in brate med seboj povezujejo tudi dela usmiljenja.

...vsaka naloga terja odgovornost, ponižnost, pokorščino, služenje, predanost in razpoložljivost.

o sebi in vedeti drug o drugem vsaj osnovne življenjske podatke, stremiti k odprtosti. Bratstvo je prostor in je skupnost, kjer sestre in brate med seboj povezujejo tudi dela usmiljenja. Samo ime je premalo, res lahko veliko pove o osebi, a je za medsebojno spoznavanje premalo, težko pa je živeti in delati v bratstvu s sestrami in brati, ki jih ne poznamo. Tako smo se tudi mi najprej predstavili, saj je to pomembno za delo po skupinah, še najbolj pomembno pa za začetek v bratstvih, v občestvu kot življenju v družini. Vsak je na kratko opisal tudi delovanje v svojem bratstvu, izmenjali smo si izkušnje, prav vsi pa smo se strinjali, da vsaka naloga terja odgovornost, ponižnost, pokorščino, služenje, predanost in razpoložljivost. Predvsem pa je pomembno prepoznavanje poklicanosti. Utemeljili smo, da je odgovoren za vzgojo nekdo, ki mu morajo zaupati, na katerega se lahko obrnejo bratje in sestre, ko nastopijo težave, ki naj bi bil seznanjen s težavami članov in prepoznal, če je kdo v stiski. V pogovoru z bratom Mirkom smo se strinjali, da so ideali bratskega življenja opisana v Apostolskih delih. Jezus je dejal: *To vam naročam, da se ljubite med seboj!*

Za življenje v bratstvih je ob ljubezni pomembno tudi druženje, kot je navedeno v Konstitucijah, ter spodbuda bratstev, naš osebni napor in seveda skupna prenova. Pogosta srečevanja, kajti če se ne srečujemo, se ne moremo spoznati, če se ne spoznamo, se ne moremo ljubiti. Zelo pomembno se je srečevati tako pri delu kot pri molitvi, kjer začutimo, kaj pomeni skupnost, in se tudi prijetno počutimo. Ustvarjalo pa naj bi se ozračje med mladimi in starimi, kot je navedeno tudi v Vodilu in Konstitucijah. Spomnili naj bi se važnih dni družinskega življenja sester in bratov, oblikovali skupine za zakonce in družine, bratsko skrbeli za osamljene, zapuščene, onemogle, vse tiste, ki živijo v težkih razmerah in slabih pogojih. Vsak pa naj deluje po reku sv. Pavla: *Kdor ima dar služenja, naj služi. Kdor ima dar učenja, naj uči.* Spet smo si bili edini glede prepoznavanja in odkrivanja talentov in darov, ki so položeni v vsakega izmed nas. Prav pri odkrivanju talentov je zelo pomembna vloga odgovornega za vzgojo, skupaj z duhovnim asistentom in s predsednikom mora spodbujati in pripravljati tistega, pri katerem se opazi talent. Pomagati moramo premagovati strahove in dvome talentiranega pred sprejetjem nalog. To je pomemben del trajne vzgoje, ki

nastopi po sprejemu v red. Potrebno je vključiti nove sestre in brate, še posebno pa moramo biti pozorni na mlajše, ki imajo veliko idej, novih znanj in spretnosti in vse to lahko uporabijo pri služenju bratstvu. Kvalitetna priprava v času uvajanja novih sester in bratov je zelo pomembna tudi za čas po obljubah, saj marsikdo po obljubah reče, »da se mu ni zdelo tako resno.« Naloga nas vseh sester in bratov, odgovornih za vzgojo, je zelo zahtevna, včasih celo neprijetna, posebno pri opominjanju na napake posameznikov ali na morebitna trenutna trenja v bratstvu. Pozorni moramo biti na potrebe vsakega v bratstvu, tudi tistih, ki svoje težave ali skrbi skrivajo ali o svojih težavah težko spregovorijo. Prav zaradi tega je toliko bolj pomembno, da to službo opravljajo sestre in bratje, ki, kot pravi Vodilo OFS, res živijo evangelijsko življenje v »duhu blagrov«. Odgovorni za vzgojo naj bi se redno

Potrebno je vključiti nove sestre in brate, še posebno pa moramo biti pozorni na mlajše, ki imajo veliko idej, novih znanj in spretnosti in vse to lahko uporabijo pri služenju bratstvu.

udeleževali duhovnih vaj in pozorno spremljali tudi udeležbo na duhovnih vajah in srečanjih sester in bratov v bratstvu ter jim pomagali pri tem, da se jih lahko udeležijo, še posebno starejšim in obolelim. V povezavi s predsednikom na višji ravni naj spremljajo in posredujejo informacije v svojem krajevnem bratstvu. Sodelujejo pri pripravljanju praznovanj ob cerkvenih praznikih v letu, še posebno ob godovih svetih in blaženih iz Frančiškovih redov.

Nato je prišel čas za telesno hrano, kosilo več vrst pic, ki je v prijetnem druženju in podeljenih razmišljanjih s predavanj kar hitro minil, in že smo prešli smo v drugi del našega učenja. Sledilo je bogoslužje v cerkvi, ki je bila lepo okrašena za birmansko slovesnost naslednji dan. Maševala sta p. Janez in br. Jurij, slednji nas je v uvodu nagovoril, da lahko sedimo na stolu birmanca ali botra. To nas je tudi za trenutek vrnilo v čase našega prejema zakramenta sv. birmе. Dotaknila se nas je Jurijeva pridiga o odprtosti Bogu, da nam lahko prišepne. Mi pa bodimo razpoložljivi s svojim časom, svojo voljo, pripravljenostjo služenja, dopustimo mu, da smo orodje v Njegovih rokah. Pridno in skrbno zalivajmo v naših bratstvih mladike, da bodo še kaj zrastle, naj ostane vse, kar je zdravega. Preroki, ki jih je Bog poslal razglašati svoje sporočilo, naj nam bodo za zgled potrpežljivega prenašanja težav,

spominjajmo se jih in jih spoštujmo, ker niso odnehali. Tudi po bratstvih se srečujemo s težavami in se moramo prilagajati različnim situacijam. Prav zaradi tega nam je potrebna trajna vzgoja – formacija sester in bratov, saj kot se vse v naših življenjih spreminja, je tako tudi z vzgojo v Frančiškovem svetnem redu.

Nismo rešili vseh vprašanj, a smo se, obogateni z duhovno hrano predavateljev br. Mirka, s. Pavline in s. Fani, razšli nasičeni in to ponesli v svoja krajevna bratstva, med sestre in brate, skupnosti, v svoje družine, na svoje domove. Hvala Vsemogočnemu in vsem za ta dan, dan srečanja, učenja, druženja, in izmenjave izkušenj. Priporočajmo se Svetemu Duhu za naše nadaljnje uspešno delo in opravljanje nalog.

Stanislava Gorenc OFS

Ružica Baričević, KB Vič

Na to srečanje sem zelo rada prišla. Toliko ljubezni čutim do vseh bratov in sester. Sveti Frančišek mi je pri tem zgled, saj je imel zelo rad vse ljudi. Veliko idej in spodbud sem dobila na tem srečanju. Zdaj vem, kako moram vabiti, da se nam bo še kdo pridružil.

Olga Jurkovnik, KB Celje – Sv. Cecilija

Zelo pomembno se mi zdi, da se srečamo vsi, ki smo v naših bratstvih zadolženi za vzgojo. Tukaj vidimo, kaj sploh je naše delo, in lahko si med seboj delimo izkušnje. Jaz imam to službo šele kratek čas in sem še toliko bolj potrebna pomoči in nasvetov. Upam, da bom znala dati svojim bratom in sestram, ki so me izvolili v to službo, tisto, kar od mene pričakujejo.

Sandi Gorenc, KB Podnanos

Vsi smo bili poslani v to službo in prav je, da si podelimo izkušnje o svojem delu, o tem, kako bi v naša bratstva pripeljali več bratov in sester. Lepo je tudi to, da se spoznamo, saj velja, da bolj ko se poznamo, bolj smo bratje in sestre med seboj. Zelo zanimive so tudi teme in svojemu bratstvu bom obnovil tudi te vsebine. Omenili smo tudi romanje v Assisi in upam, da bo kmalu spet priložnost, da poromamo v ta sveti kraj.

br. Jurij Štravs OFMCap

Najprej lep pozdrav Bratu Frančišku ter vsem bralcem in bralcem. Moj prvi vtis je, da odgovorni za vzgojo še iščejo svoje mesto v svojih bratstvih in da potrebujejo veliko spodbude, korajže in dobre volje. Verjamem, da bo današnji dan k temu pripomogel in da smo vsi prejeli kakšno dobro idejo za prihodnje delo. Veliko je že samo to, da vidimo,

kaj je naše poslanstvo, naša naloga in kje imamo še odprte roke, da lahko vsi mi še kaj naredimo za graditev Božjega kraljestva v Frančiškovem svetnem redu.

s. Pavlina Kolbl FBS

Zelo sem presenečena nad odprtostjo vseh bratov in sester, ki so bili pri meni v delavnici. Razkrili so svoje težave in tudi vesele trenutke pri službi odgovorne za vzgojo, ki jo opravljajo v svojih bratstvih. Takšna srečanja se mi zdijo izredno pomembna in potrebna, saj danes ni lahko vzgajati. Pri udeležencih sem zaznala bolečino, ko so postavljeni pred izziv te službe, ki bi jo radi uresničevali, pa je premalo poklicev. Zato še posebno potrebujejo takšna srečanja, da se slišijo, se opogumijo in prosijo za blagoslov celotne Frančiškove družine.

Mirko Potočnik OFS, odgovorni za vzgojo v NS

Moj prvi vtis je, da bratje in sestre potrebujejo takšno srečanje. Nekateri so se nam že v odmoru po prvem delu zahvalili in nas tudi pohvalili, zato lahko rečem, da je današnje druženje doseglo svoj namen. Namen pa je bil, da NS prisluhne potrebam in željam bratov in sester, odgovornih za vzgojo, in ne nazadnje, da se seznani s težavami, s katerimi se srečujejo. Kasneje pa je naloga NS, da pomaga vsem, ki so v krajevnih bratstvih odgovorni za vzgojo, da bodo poznali svojo službo, ki so jo prejeli na kapitlju, in da jim je v oporo pri njihovem delu.

Marjetka Pintar, KB Šiška

Tega srečanja sem se zelo veselila predvsem zato, ker sama potrebujem spodbudo in zalet za delo z brati in sestrami v našem bratstvu. Spoznala sem veliko novega, tudi to, da je poslanstvo odgovornega za vzgojo predvsem graditev bratstva. Zelo lepo je, da imamo dovolj časa in možnost povedati, s kakšnimi težavami se srečujemo pri svojem delu. Res lepo organizirano srečanje!

Jožica Žagar, KB Piran

Zelo pomembno se mi zdi, da so takšna srečanja, saj velja, da se učimo, dokler živimo. Današnje srečanje mi je prineslo dosti spoznanj, razjasnjevanja in spodbude za moje delo v bratstvu. Vsi se srečujemo s težavami in izjemno pomembno je, da se pogovarjamo, da si lahko zaupamo in da delimo izkušnje med seboj. Če smo zaprti, se samo oddaljujemo. Zato res hvala za takšno srečanje.

Bernarda Ban, KB Maribor – Sv. Jožef

Res je fino, da ste organizirali to srečanje. Vsaka tri leta se menjamo in treba je vzgajati tudi odgovorne za vzgojo. Danes je bilo morda bolj informativno, da vidimo, kje smo. Potrebno pa bi bilo neko trajno delo, morda ciklus predavanj oziroma izobraževanje. Mogoče vsaj to, da te nekdo malo spodbudi in te »brčne«, da začneš delati. Tudi današnje srečanje je bila spodbuda, da začnemo vsaj nekoliko razmišljati o svojem poslanstvu.

Zbrala: Mateja Trajbarič OFS

**Znani člani
Frančiškovega svetnega reda**

Sv. Angela Merici

Ena od bolj znanih sester Frančiškovega svetnega reda je tudi sv. Angela Merici, ki jo v glavnem poznamo kot ustanoviteljico uršulink.

Sv. Angela se je rodila 21. marca 1474 kmečkim staršem v Desenzanu na obali Gardskega jezera v severni Italiji. Oče Giovanni je bil potomec podjetnih meščanov iz Brescie, mama Caterina je prihajala iz ugledne, politično dejavne družine iz Salója. Sedemčlanska družina se je verjetno vzdrževala s trgovsko dejavnostjo ter z delom na polju in v vinogradu, ni pa zmanjkalo časa tudi za branje prvih tiskanih knjig.

Ko je bila Angela stara 15 let, so ji v kratkem času umrli sestra in starši. Z naj-

mlajšim bratom se je preselila k stricu v Saló, kjer se je vključila v družabno življenje višjega meščanskega sloja, obenem pa ohranila navado pomagati pri vsakdanjih opravilih v gospodinjstvu. Starejša brata sta ostala na posestvu v Grezze.

Zaradi želje, da bi pogosteje prejemala sveto obhajilo, se je povezala s frančiškani, vstopila v frančiškanski tretji red in dosegla pri sorodnikih, da je niso poročili.

Ko sta se starejša brata odselila, se je Angela vrnila na domače posestvo v Grezze, ki ji je omogočalo ekonomsko samostojnost. Sur Anzola, kot so jo kot tretjerednico klicali, je s svojo vedrino živela privlačno in svežo duhovnost, drugačno od takratnih duhovnih usmeritev, ki so dajali težo mrtvenju in zatajevanju. Sicer je bila znana po strogih asketskih vajah in radikalnem uboštvi, vendar pa je bila v stikih z ljudmi izrazito topla, človeška in polna nalezljivega upanja. S tem kar je bila, je odkrivala sodobnikom svetlo plat krščanstva.

Leta 1516 so jo frančiškanski predstojniki poslali v Brescia, ki je ravno kar prestala vojni spopad in pustošenje

francoske vojske, s poslanstvom, da tolaži vdovo Caterino Patengola, ki je izgubila moža in dva otroka.

S tem letom je Angela vstopila v aktivno obdobje svojega apostolskega poslanstva, za katero je bilo značilno duhovno spremljanje, posredovanje, razlaganje Svetega pisma, teologije in duhovnih načel, tolaženje, spodbujanje in podpiranje.

Po letu 1530 je Angela zbrala skupino dvanajstih sodelavk, ob katerih se je izbistrila njena zamisel skupnosti, ki živi apostolsko življenje med svetom. Družbi je dala ime po mučenki sv. Uršuli, ki so jo tedaj zelo častili, in po njej se članice tega reda imenujejo uršulinke. Njihovo glavno poslanstvo je bila in je še skrb za vzgojo in izobrazbo deklet. Bile so prvi ženski red, v katerem so redovnice živele in delovale v »svetu«, ne le v samostanu.

Angela Merici je umrla 27. januarja 1540 v Brescii. Ljudstvo je takoj častilo kot svetnico. Uradno je bila razglašena za blaženo leta 1768, za svetnico pa leta 1807. Do leta 1956 se je njen god obhajal 31. maja, po letu 1956 1. junija, po novem koledarju pa 27. januarja.

Darovi za revijo BF

2.6.2016	BALAŽIČ MATILDA	30 €
3.6.2016	ALMA PRIJON	60 €
6.6.2016	ZDENKA PARTL	15 €
6.6.2016	ŠOLSKE SESTRE REPNE	50 €
6.6.2016	FRANCCISKOLOVA DRUŽINA	110 €
15.6.2016	IVANKA MARJANOVIČ	15 €
16.6.2016	ANA STEPANČIČ	10 €
16.6.2016	JOŽE PRIBOŽIČ	120 €
20.6.2016	LEGEN JOŽE	15 €
20.6.2016	ANDREJA PRELOŽNIK	20 €
30.6.2016	STANE GRANDA	20 €
7.7.2016	MAJDA VRH	20 €
8.7.2016	RAFAEL JENKO	5 €
8.7.2016	LASBAHER FRANC	30 €
11.7.2016	IVANKA KURINČIČ	15 €
11.7.2016	VIDA NAHTIGAL	20 €
12.7.2016	GUNGL ERNEST	50 €
13.7.2016	MRAK PAVLA	5 €
21.7.2016	OLGA PELAJ	20 €
25.7.2016	LIDIJA GRBEC	24 €
29.7.2016	ŠTEFAN CERAR	20 €
2.8.2016	MARKON ANTON	20 €
9.8.2016	DANICA SEBANC	30 €
16.8.2016	KATJA SABOLIČ	30 €
22.8.2016	ANICA GRBEC	15 €
25.8.2016	NADA VOGELSANG	10 €
1.9.2016	JOŽE PAPA	10 €
2.9.2016	MARIJA AGAPITO	10 €
5.9.2016	LILIJANA BOLE	20 €
8.9.2016	KRIČAJ MARIJA	20 €
8.9.2016	DRAGICA CAVLOVIČ	20 €
9.9.2016	JOŽICA IN VILI KRIVEC	50 €
12.9.2016	CVETKA KRIVEC	20 €
13.9.2016	Marija Pavlič	20 €
22.9.2016	MRAK PAVLA	5 €
26.9.2016	FSR MOZIRJE	90 €
	SKUPAJ	1.044 €

Bog povrni vsem darovalcem!

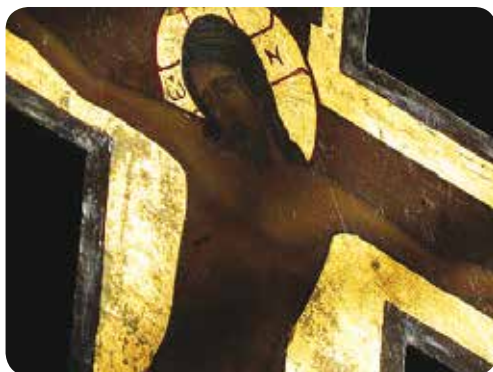

Zapisi z romanja v Assisi

Utrujena sem pričakovala spanec. Sonce je tako segrelo pokrajino, da je mirna poletna noč toplo dehtela med drevesi in šotori. Spokojnost je vladala vsenaokrog. Nobene sapice, da bi se premaknila kakšna vejica ali list rastline. Skržati so lahko ubirali svoje viže. Mir. Resnični mir. Ležala sem na spalki, zunaj na zemlji, odkrita, da sem vsrkavala opojne vonjave umbrijskih njiv, polj, oljčnih nasadov, ki so ležali spodaj na obdelani ravnini pod starim mestom. Levo se je dvigovala gora Subasio. Izza strmega poraščenega pobočja se je v polkrogu belkasto svetilo. Prihajala je luna, da prešteje tisoče zvezd, ki so se razprostrto bleščale na temnem žametu nebesnega svoda proti zahodu, v smeri Rima. Svetloba je postajala vedno močnejša. Prikazal se je mesec v vsej svoji nasmejani veličini in z modrikasto mesečino obliil vse pod seboj. Okrog mene so se oblike in sence spremenile v pridih čarobne pokrajine. Začutila sem prisotnost nekoga in hkrati me je nežna sila dvignila, da sem lebdela v breztežnosti. Proti meni se je spuščala meglena postava. V vrečasto haljo, že večkrat zakrpano, odeto telo z venčkom las okrog glave, se je drobna silhueta zdela prosojna. Iz svetlikajočih diamantov, ki so bili gosto posuti na njem, so pronicali srebrni žarki na vse strani. Pred menoj je žarel sam sveti Frančišek.

Ni premaknil ustnic. Njegov mili pogled mi je šepetal povabilo. Skupaj sva se dvignila nad drevesa in odletela pro-

ti osvetljenemu nočnemu Assisiu. Bolj ko sva se približevala, bolj so se mežikajoče oči starega mesta združevale. Postale so ogromno platno, na katerem so se začeli odvijati jasni prizori iz življenja izpred osemsto leti. Prejela sem prijazno opozorilo: »Poslušaj!« V hipu sem že bila del prizora. Razumela sem ljudi, ki so klepetali in razpravljali. Slišala sem njihove misli in čutila njihovo razpoloženje. Zaljubljena Pika, ki je zapustila prekrasno domačo Provanso in se poročila z gospodom Petrom Bernardonejem, ki jo je odpeljal v novi dom daleč v notranjost italijanskega škornja. Iz njune ljubezni se je rodilo drobceno dete. V spoštovanju do svoje žene mu je oče dal ime Francozek. Deček je rasel, tekal po cvetočih travnikih in lovil metulje. Rad je hodil po polju sončnic in opazoval čebele na njihovih velikih rumenih cvetovih. Ustavljal se je pri vsaki živalci in jo nagovarjal. Rad je imel vse domače živali. Nikoli ni pohodil hrošča ali mravlje. Če je v hišo zašla kača, ji je nežno prigovarjal, da je sama odšla proti gozdu. Kot otrok je pomagal očetu v trgovini z blagom. Postal je mladenič, ki so ga imeli vsi radi. Družil se je s prijatelji, se z njimi veselil, prepeval in popival. Do deklet je imel spoštljiv odnos. Vsakemu beraču ali gobavcu je vedno spustil novčič v prosoje razprte dlani. Napočil je čas, da se izkaže

kot vitez v bojevanju s sprtim sosednjim mestom. Prizori so bledeli in izginjali v daljavi, prednje pa so stopali novi in novi dogodki. Dihala sem zrak tistega časa. Iz krutih bojev se

je vračal žalosten. Tudi ujetnik je bil, dolgo leto, tako da ga je moral oče odkupiti. Hudo je zbolel, da se mu je bledlo. Začutil je nezadovoljstvo. Rad se je umikal v samoto. In ko mu je nebeški glas naročil, naj popravi cerkev svetega Damijana, se je tega dobesedno lotil.

Bil je usmiljenega srca in rad bi spoznal pravo uboštvo, zato se je odpravil v Rim in za en dan postal berač. Vse bolj je razdal svoje imetje, celo iz očetove trgovine je vzel blago in ga ni prodal, temveč razdelil. Ko mu je uspelo objeti in poljubiti gobavca in mu v razpadajočo dlan potisniti dar, se je zavel, da je izbojeval zmago nad samim seboj. Oče je zaradi Frančiškovega obnašanja pomislil, da bi sina razdedinil. Zahteval je, da mu povrne zapravljeni denar. Ko se je na trgu vpričo ljudi slekel do golega in ga je škof zagrnil s svojim ogrinjalom, je povedal

na glas, da je njegov oče Oče v nebesih.

Tako je šel brez vsega po svetu in označeval evangelij. Frančišek je bil odločen živeti življenje ubožca z vsem svojim srcem. Govoril je: »Zastonj ste prejeli, zastonj dajate, ne izkoriščajte, kajti delavec je vreden svoje hrane.« Sledilo mu je veliko mladeničev, ker jim je bilo všeč, da je odkril pravo srečo, ko se je ves predal Jezusu. Ker je papež v sanjah videl, da bo Frančišek rešitelj Cerkve, mu je podelil blagoslov in kasneje še pisno potrditev, da lahko živi, in z njim njegovi bratje, po evangeliju. Klara ga je občudovala in mu sledila.

Prizori so se nizali in v jasnih barvah prikazovali takratno pokrajino, ljudi in njihovo življenje. Frančišek je veliko molil na odročnih samotnih krajih. Pešal je po gozdovih, poljih in gričih ter oznanjal ljubezen do Jezusa Kristusa. Imel je moč, da je pomiril podivjanega volka. Ptice in

gozdne živali so se zbirale okrog njega in jim je pridigal. Umil je telo gobavca, ki je zaudarjalo po gnilobi in trohnenju. Malo je jedel in veliko se je postil, da bi se še bolj približal Božji ljubezni. Odkar se je vrnil z romanja po Sveti deželi, si je želel praznovati božič tako, kot se je zgodilo, ko se je rodil Jezus. V votlini blizu mesteca Greccio je nastlal slame kot v jaslih v jeruzalemskem hlevčku ter dal prignati vola in oslička. Za vsa čudežna ozdravljenja, dobrodelnost, dobroto, ljubezen do bratov in vzorno življenje po evangeliju mu je grof Orlando podaril strme kamnite pečine na gori La Verna, kamor se je zatekal k molitvi. K njemu si lahko prišel le, če ti je dovolil, in to preko položenega drevesnega debla. Vroče je molil v zamaknjenosti. Prikazal se mu je angel seraf s šestimi krili, ki je nosil podobno križanega Jezusa. Angel je z žarki poslal nadenj rane, ki so se svetile, in v bolečini se je čutil še bolj blizu Jezusu. Njegovo dušo je napolnilo veselje, bil je rešen žalosti in potrnosti. Zdaj ko se je srečal z Jezusom v trpljenju, se je okrečila njegova vera v odrešenje. Njegovo življenje je šlo proti koncu, saj je bil zaradi bolezni, spokorniškega življenja in postov izčrpan. Takrat mu je priskočila na pomoč prijateljica sestra Klara. Tolažila ga je in mu prevezovala rane.

V hudem trpljenju je Frančišek spoznal, da ga nebeški Oče ljubi, in v tem veselju se mu je porodila najlepša, najgloblja molitev, Sončna pesem, hvalnica Stvarniku za vse ustvarjeno. V zadnji kitici hvali Gospoda za sestro Smrt, ki ji nihče ne uide in ki pravičnim odpira pot v večno življenje. Želel si je še zadnjič videti svoje mesto Assisi, mesto svojega otroštva in mladosti. Prijatelji so ga nesli v Porcijunkulo. Legel je na golo zemljo in med petjem Hvalnice stvarstvu za vedno

zaprl slepe oči ter odšel h Gospodu. V poslednji pozdrav so mu zapeli škripančki, ki so se zbrali okrog Porcijunkule. Sprevod se je vil nazaj proti Assisiju. Pogrebci so naredili ovinek in se ustavili pri sestrah klarisah, pri mali cerkvi svetega Damijana, kjer se je v soju sveč, predvsem pa v odsevu svetosti velikega ubožca, od njega poslovila sestra Klara.

Nenadoma sva švignila mimo ogromnih Giottovih fresk. Vse v njih se je premikalo, bile so žive kakor življenje. V hipu sva se ustavila pred njegovim grobom, ki ga niso našli sedemsto petdeset let, tako premišljeno so ga skrili. V sarkofagu je na eni strani ostal odtis telesa svetnika mesta Assisi, svetega Frančiška. V trenutku sva prešla skozi zidovje ogromne, njemu posvečene bazilike, ki stoji na Peklenskem hribu.

Nisem imela občutka, kje sem. Lebdela sva nad današnjim svetim mestom in doživljala zgodbe preteklih življenj. Zdaj so se združene lučke razmaknile in sedle vsaka na svoj prostor starega mesta. Nad mano nešteto srebrnih zvezd mlečne ceste, pod mano nebo z vtkanim drugačnim vzorcem zlato sijočih zvezdic. In že me je potegnilo v dogajanje. V nepregledni množici človeških duš sem prepoznala marsikatero pokojnika. Premikali so se v nekakšnem zaporedju in tisti, ki mi

je bil blizu, je izstopil in se mi nasmehnil. Bili so znane svetovne osebnosti, znanci, prijatelji, sorodniki. Približala se mi je moja zlata babica. Njene iskrene oči so mi govorile: »Bodi srečna.« Ob njej je stal mož. Prepoznala sem ga, čeprav ga nisem nikoli videla. Bil je njen mož, moj dedek, ki je po koncu 2. svetovne vojne izginil neznano kam. Nikoli nismo izvedeli, kje leži njegovo telo. Potem so se zvrstili pokojni strici. Bratranec, ki je zaradi bolezni jeter umrl pri devetintridesetih letih, njegova sestra, ki ni prenesla teže življenja in je naredila samomor. Žalosten je bil njen smehljaj. Širokega nasmeha se mi je prikazala prijateljica, ki je imela kot otrok dve hudi operaciji na odprtem srcu. Vedno pozitivna, z globoko vero v Boga, je prizadevno dokončala šolo za katehetinjo. Ni zapustila otrok, saj so ob rojstvu imeli srčno napako in niso preživeli. Štiridesetletna je odšla k Bogu. Prihajali so mladeniči, ki so vzeli prevelik odmerek mamil. To so bili sošolci mojih sinov, otroci mojih prijateljev. Preveč jih je odšlo. Pa mladi, ki so končali komaj začeto življenje v avtomobilskih razbitinah. Prišla je, s solzami v očeh, dobra prijateljica, ki je imela multiplo sklerozo. Kot otrok je pretrpela veliko hudega. Bežala je pred pijano in nasilno mamo, dokler je niso dali v rejništvo, kjer so jo

tepli, izkoriščali in zlorabljali. Delati je začela v tovarni, s petnajstimi leti. Potem je mirno živela z možem in svojo boleznijo. V začetku junija se nekega ponedeljkevega jutra ni več prebudila. Nato se mi je prikazala majhna jajčasta svetloba, v kateri je bil nerazvit otročiček. Pred leti sem imela spontan splav. Oblile so me solze, ko sem za hip uzrla prelepo deklico z pšeničnimi skodranimi lasmi in velikimi temno modrimi očmi. Nežen obrazek je imel poteze mojega moža. Šepetaje me je poklicala: »Mamica!« In neverjetno, okrog nje se je smukal moj ovčar Reks. Rahlo je poskakoval, se je dotaknil s smrčkom, v gobcu pa je držal kamenček, ki ga je spustil na tla pred njo v pričakovanju, da se bo z njim igrala igro *Prinesi*.

Nenadoma sva se znašla v soju mlečne mesečine, ki je modrikasto obarvala vse, česar se je dotaknila. Luna se je spuščala na zahod. Zvezde so izgubljale sijaj. Nežno sem pristala na spalki in z mirom v srcu opazovala, kako se sveti Frančišek lebdeč oddaljuje, razblinja in blede. Potopil se je v neskončno globino nočnega neba, a občutila sem ga vsepovsod okrog in v meni.

Nad goro Subasio se je nebo rahlo svetilo in obarvalo z nežno bledo rumeno. V pričakovanju krvavo rdeče zarje sem se zavedala resnice: ljubezni do vseh in vsega.

Pričevanje 26-letne Rand Mittri iz Sirije na Svetovnem dnevu mladih v Krakovu

Rand ima 26 let in je študentka univerze v Alepu. V Krakov je prišla skupaj z 21 prijatelji in duhovnikom. »Kot veste, je bilo naše mesto uničeno, spremenjeno v kup razvalin. Pomen naših življenj je bil izničen: smo pozabljeno mesto.« S temi besedami je Rand začela svoje pričevanje, v katerem je povzela »življenje bolečine«, četudi je bolečina v srcih prebivalcev Alepa prevelika, da bi jo lahko izrazili v besedah:

»Morda bomo tistega dne ubiti ali pa bo ubita naša družina«

»Vsak dan živimo življenje, ki je obkroženo s smrtjo. Kakor vi, zjutraj, ko gremo v službo ali šolo, za seboj zapremo vrata doma. A ravno tisto je trenutek, ko nas močno stisne strah: strah, da se ne bomo vrnili, da ne bomo več našli našega doma ali naše družine, kakor smo ju zapustili. Morda bomo tistega dne ubiti ali pa bo ubita naša družina.« Zavedati se obkroženosti s smrtjo je težko in boleče. Načina, kako pobegniti, ni. Nikogar ni, ki bi pomagal.

»Bog, kje si?«

»Bog, kje si? Zakaj si nas pozabil? Zares obstajaš? Zakaj se nas ne usmiliš? Kaj nisi Ti Bog ljubezni?« To so vprašanja, ki si jih v Alepu zastavljajo vsak dan. Rand nanje nima odgovora. »Je mogoče, da je to konec in da smo bili rojeni, da bi umrli v bolečini? Ali smo bili rojeni, da bi živeli in da bi živeli življenje v njegovi polnosti?«

»Vsi so mučenci te krvave vojne«

»Vsi so mučenci te krvave vojne, ki je

brez razloga uničila naše duše, naše sanje in naša upanja. Uničenje enega človeškega življenja je neskončno večja izguba kakor porušenje opek in kamnov.«

»Moja vera v Kristusa je nad življenjskimi okoliščinami«

Navkljub vsej tej bolečini je življenje Rand in njenih prijateljev iz župnije ostalo življenje služenja in veselega podarjanja otrokom in drugim mladim iz njihovega mesta. Boga vidijo v vseh, ki si prizadevajo rešiti tiste, ki so v nevarnosti; Boga vidijo v starših, ki se ne vdajo, dokler jim ne uspe svojim otrokom prinesiti hrane. »Ta močna izkušnja v mojem življenju me je naučila, da je moja vera v Kristusa nad življenjskimi okoliščinami.« Ta resnica pa se ne rodi iz življenja v miru, ki bi bilo brez težav. Rand vse bolj verjame, da Bog obstaja kljub vsej njihovi bolečini. Verjame, da jih Bog včasih prav preko te bolečine uči pravega pomena ljubezni. »Moja vera v Kristusa je zame razlog življenja, mojega veselja in mojega upanja. Tega pristnega veselja mi ne bo mogel nihče nikoli ukrasti.«

»Jezus, zaupam vate«

Rand je svoje pričevanje v Krakovu sklenila z besedami: »Zahvaljujem se vam in vas iskreno prosim, da bi molili za Sirijo, mojo čudovito državo. Jezus, zaupam vate.«

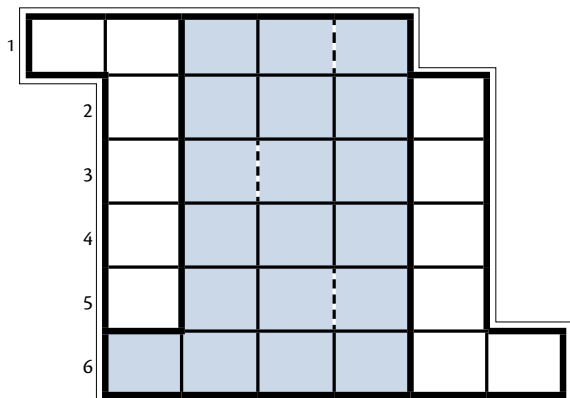

Nagradna izpolnjevanica

S pomočjo opisov poiščite 6 besed in jih vpišite v lik. Ob pravilni rešitvi boste na osenčenih poljih dobili odlomek iz Matejevega evangelija, ki se naša na Božjo sodbo.

1. nizka okrogla posoda za pečenje in cvrenje, navadno z dolgim ročajem,
2. širša, načrtno speljana pot, zlasti za promet z vozili,
3. iz cvetja, vej in zelenja spleten izdelek v obliki obroča,
4. pripadnik turškega naroda; tudi vrsta užitne gobe,
5. požrešen človek (iz enakih črk kot beseda DANES),
6. zvezna država na zahodu ZDA, ki meji na Oregon, Idaho, Kalifornijo, Arizono in Utah.

Sestavila: Frančiška Pavlič

Pravilna rešitev iz prejšnje številke se glasi:

Vrata v zapor so široka, iz njega ozka!

Na uredništvo ste poslali 16 pravih odgovorov.

Hvaležni smo vam za vaše vztrajno sodelovanje.

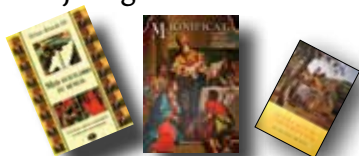
Tokratni nagrajenci so:

1. nagrada: **Nada Hudoklin**, Vrhpolje 87, SI-8310 Šentjernej.
2. nagrada: **Januška Dežman**, Ribno Selska 10, SI-4260 Bled.
3. nagrada: **Antonija Mikelj**, Zoisova 5, SI-4000 Kranj.

Čestitamo!

Rešitve pošljite na uredništvo Brata Frančiška (Ul. škofa Maksimilijana Držičnika 7, SI-2000 Maribor) do 1. decembra 2016. Čakajo vas naslednje nagrade:

1. nagrada: Milan Bizant, Med svetlobo in senco;
2. nagrada: Revija Magnificat;
3. nagrada: 3 kompleti razglednic Sončna pesem.

Javier Garrido

Rožice sv. Frančiška

na novo prebrane in premišljene (26)

XXVI.

Kako je sveti Frančišek spreobrnil tri roparje in so ti postali bratje; in o veličastni prikazni, ki jo je imel eden izmed njih, ki je bil potem zelo pobožen redovnik.

Sveti Frančišek je nekoč potoval po okolici Borga a Sancto Sepolcro, in ko je došel do trdnjave, imenovane Monte Casale, pride k njemu nežen mladenič žlahtnega rodu in mu reče: "Oče, zelo rad bi postal eden vaših bratov." Sveti Frančišek odgovori: "Sin moj, ti si mlad, nežen in plemiški in morda ne bi mogel prenašati našega uboštva in trdega življenja." Oni pa mu pravi: "Oče, ali niste vi ljudje kakor jaz? Če tedaj vi lahko prenašate, bom z milostjo Jezusa Kristusa zmogel tudi jaz." Ta odgovor je bil svetemu Frančišku zelo po volji, zato ga je blagoslovil, ga takoj sprejel v red in ga imenoval brat Angel; mladenič pa se je tako lepo vedel, da ga je sveti Frančišek kmalu za tem postavil za gvardijana samostana, imenovanega Monte Casale.

Tisti čas so tamkajšnjo okolico vznemirjali trije zloglasni roparji, ki so povzročali mnogo zla po deželi. Nekega dne so prišli k omenjenemu samostanu in prosili gvardijana, brata Angela, naj jim da jesti. Gvardijan pa jim je odgovoril in jih takole rezko posvaril: "Vi, tatovi in grozni ubijalci, se ne sramujete le krasti, kar so drugi pridobili v potu svojega obraza, marveč ste tako predrzni in nesramni, da hočete požreti še miloščino, ki je dana božjim služabnikom. Niste vredni, da vas zemlja nosi, ker ne spo-

štujete ne ljudi ne Boga, ki vas je ustvaril. Pojdite svojo pot in ne prikažete se več tu!" Poparjeni so odšli z veliko jezo.

V tistem trenutku se je vrnil sveti Frančišek s torbo kruha in vrčem vina, ki ju je s tovarišem naprosil. Ko mu gvardijan pove, kako je napodil roparje, ga sveti Frančišek ostro pograja, rekoč: "Ti si grdo ravnal, zakaj grešnike je lažje pripeljati k Bogu s sladkostjo kakor s surovim zmerjanjem. Zato pravi naš učenik Jezus Kristus, čigar evangelij smo obljubili izpolnjevati, da zdravnik ni potreben zdravim, ampak bolnim in da ni prišel klicat k pokori pravičnih, temveč grešnike, s katerimi je tudi pogosto obedoval. Ker si torej ravnal proti ljubezni do bližnjega in proti svetemu Kristusovemu evangeliju, ti pri sveti pokorščini ukazujem, da nemudoma vzameš to torbo s kruhom, ki sem ga naprosil, in tale vrč vina in jim hitro slediš čez hribe in doline, dokler jih ne dohitiš. Nato jim ponudi ves ta kruh in vse vino v mojem imenu, poklekni potem prednje in jim ponižno priznaj krivdo svoje trdosrčnosti. Prosi jih v mojem imenu, naj ne delajo več hudobij, ampak naj se boje Boga in naj svojega bližnjega več ne žalijo. Če to storijo, obljubim, da bom skrbel za njihove potrebe in jim dajal vedno jedi in pijače. Ko boš vse to povedal, se krotko vrni semkaj.

Medtem ko je gvardijan odšel, da izvrši ukaz svetega Frančiška, se je ta zatopil v molitev in prosil Boga, naj bi srca tistih razbojnikov omehčal in jih obrnil k pokori. K tem je došel ubogljivi gvardijan, jim ponudil kruh in vino in rekel ter storil, kar mu je naročil sveti Frančišek. In kot je bilo Bogu všeč, so pričeli tatovi, ko so uživali miloščino svetega Frančiška, vsi skupaj govoriti: "Gorje nam, ubogim nesrečnežem, kako težke peklenske kazni nas čakajo! Mi ne le ropamo, pretepamo in zadajamo rane svojim bližnjim, temveč jih tudi morimo; in pri vseh teh hudobijah in zločinih nas vest nič ne peče in se Boga ne bojimo. Pa glej tegale brata, ki je k nam prišel in se zaradi nekaterih besed, ki nam jih je po pravici povedal zaradi naše hudobije, ponižno obtožuje svoje krivde; vrh vsega nam je še prinesel kruha in vina in tako radodarno obljubo svetega očeta. Resnično, ti bratje so božji svetniki, ki si zaslužijo raj, mi pa smo otroci večnega pogubljenja, ki zaslužimo peklenske kazni in dan na dan množimo svojo krivdo in ne vemo, če zaradi doslej storjenih pregreh še najdemo usmiljenje pri Bogu."

Te in take besede je izgovoril eden izmed njih; ostala dva pa sta rekla: "Gotovo, resnico govoriš; a reci, kaj naj storimo?" - "Pojdimo," pravi ta, "k svetemu Frančisku. Če nam da upanje, da najdemo pri Bogu usmiljenje za svoje grehe, potem storimo vse, kar nam bo zapovedal, da rešimo svoje duše peklenskih muk."

Ta svet je bil ostalima dvema po godu in tako so vsi trije ene misli kar hitro prišli k svetemu Frančisku in mu takole rekli: "Oče, zaradi mnogih hudobij, ki smo jih storili, ne verjamemo, da je za nas mogoče najti usmiljenje pri Bogu; če pa imaš ti le malce upanja, da nas Bog usmiljeno sprejme, smo, glej, pripravljeni storiti vse, kar nam porečeš, in

se spokoriti s tabo." Sveti Frančišek jih je tedaj ljubeznivo in dobrotljivo pridržal in jih z mnogimi zgledi podkrepil. Ko jim je zagotovil božje usmiljenje, jim je zanesljivo obljubil, da jim ga bo izprosil od Boga. In pokazal jim je, kako neskončno je božje usmiljenje: če bi imeli še toliko grehov, je po svetem evangeliju božje usmiljenje še večje od naših pregreh; in sveti apostol Pavel pravi: "Kristus je prišel na svet, da bi grešnike odrešil." Na te besede in podobne nauke so se omenjeni trije roparji odpovedali hudiču in njegovemu delovanju in sveti Frančišek jih je sprejel v red, nakar so pričeli delati veliko pokoro. Dva od njih sta po svojem spreobrnjenju le še malo časa živela in sta odšla v nebеса, tretji pa je še živel in se v premišljevanju svojih pregreh začel strogo pokoriti: razen navadnih postov, ki se jih je udeleževal z drugimi

brati, se je petnajst let po tri dni v tednu postil ob kruhu in vodi, hodil je zmerom bos, imel le eno samo haljo na sebi in ni po zornicah nikoli spal.

Med tem časom je tudi sveti Frančišek zapustil to ubogo življenje. Ko je ta mož dolgo let opravljal pokoro na ta način, ga je obšla neko noč po zornicah taka skušnjava po spancu, da se ni mogel upreti in bdeti kot po navadi. Naposled, ko ni mogel ne premagati spanca in ne moliti, je šel v posteljo, da bi spal. Kakor hitro je položil glavo, se je zamaknil in bil v duhu peljan na visoko goro. Na njej je bil globok prepad, tu pa tam razrito in zdrobljeno skalovje in čudne pečine, iz katerih so štrlele kleči, tako da je bil pogled v prepad strahoten. In angel, ki je brata vodil, ga pahne in vrže v globino. Od pečine do pečine, od čeri do čeri padajoč je naposled priletel, kot se mu je zdelo, ves razbit in potolčen na dno prepada. Ko je tako grdo izdelan ležal na tleh, mu pravi vodnik: "Vstani, ker moraš prehoditi še daljšo pot." Brat pa odgovori: "Zdiš se mi zelo nespameten in brezsrčen mož; priganjaš me, naj vstanem, ko vidiš, da sem zaradi padca pobit na smrt." In angel se mu približa in mu z dotikanjem zravnava vse ude in ga ozdravi.

Nato mu pokaže široko ravan, polno šiljastega in ostrega kamenja, trnja in robidovja ter mu zapove, da mora vso to planjavo preteči z boso nogo, dokler ne pride do konca, kjer bo zagledal ognjeno peč, v katero mora stopiti.

Ko je brat prehodil vso to planjavo v velikem strahu in z muko, mu reče angel: "Stopi v to peč, ker moraš tako storiti!" Ta mu odgovori: "Gorje, kako grozen vodnik si mi! Vidiš, da sem zaradi te strahotne ravni skoraj mrtev in mi zdaj za počitek zapoveduješ vstopiti v to gorečo peč." Ko se je ogledal, je zapazil

okrog peči veliko hudičev z železnimi vilami v rokah, s katerimi so ga, ker se je obotavljal, na mah pahnili noter.

Ko je stopil v peč, se je razgledal in opazil nekoga, ki je bil njegov boter in je ves gorel. In ga je vprašal: "O nesrečni boter, kako si prišel semkaj?" On pa odgovori: "Stopi nekoliko naprej in našel boš mojo ženo, svojo botro, in ta ti bo povedala, zakaj sva pogubljena." Ko je brat šel nekoliko dalje, se mu je prikazala omenjena botra vsa v ognju, zaprta v plameneč mernik. In on jo vpraša: "O nesrečna in uboga botra, zakaj si zaslužila tako grozne muke?" In ona odgovori: "Ker sva z možem za časa velike lakote, ki jo je bil sveti Frančišek napovedal, goljufala pri žitu in ovsu, zato zdaj v tem merniku zaprta gorim."

Po teh besedah je angel vodnik pahnil brata iz peči in mu rekel: "Pripravi se na strašno pot, ki jo moraš nastopiti." In ta očitajoče pravi: "O trdosrčni vodnik, ki ni-maš usmiljenja z menoj! Saj vidiš, da sem v tej peči skoraj ves zgorel in me še siliš na nevarno in strašno pot." Tedaj se ga je angel dotaknil in bil je zdrav in močan.

Peljal ga je tedaj do brvi, čez katero nisi mogel iti brez velike nevarnosti, zakaj bila je zelo šibka, ozka in spolzka in brez držajev ob straneh. Pod njo je

tekla strašna reka, polna kač, zmajev in škorpionov, iz nje je puhtel velik smrad. In angel pravi: "Pojdi čez ta most, ker moraš na vsak način preko." Brat mu odgovori: "A kako naj grem čez, ne da bi padel v reko?" reče angel: "Hodi za mano in stavi svojo nogo tja, kamor boš videl stopiti mene, in boš tako srečno prišel na drugo stran." Pa gre brat za angelom, kakor ga je ta poučil, dokler ne pride do srede brvi; ko pa je stal na sredini, angel odleti, ga pusti tam in gre na visoko goro daleč od mostu. Brat si sicer dobro zapomni kraj, kamor je bil angel odletel, a je ostal brez voditelja. Ko pa je pogledal dol, je videl tiste strašne živali, ki so molele glave iz vode in bile z odprtimi žreli pripravljene, da bi ga požrle, če bi padel. In tako se je pričel tresti, da ni na noben način vedel, kaj naj stori ali reče, ker ni mogel niti naprej niti nazaj.

Ko se je videl v taki stiski in je spoznal, da nima drugega zavetja razen Boga, se je sklonil in se oklenil brvi. Z vsem srcem in s solzami se priporoči Bogu, da mu po svojem najsvetejšem usmiljenju pomaga. In ko pomoli, mu je bilo, ko da bi mu zrasle peruti; z veliko radostjo tedaj počaka, da mu toliko zrastejo, da bi mogel leteti preko mostu tja, kamor je poletel angel. Od prevelike želje, da bi prišel čimprej čez brv, se čez nekaj časa loti poleta, a ker mu peruti še niso bile dovolj zrasle, pade nazaj in peruti mu odpadejo. Zato se znova oklene brvi in se kot prej priporoči Bogu. In po molitvi se mu zopet zazdi, da mu rastejo peruti, pa kakor prej ne počaka, da mu dorastejo. Ko prične tedaj pred časom leteti, pade zopet na most in peruti mu odpadejo. Tedaj je spoznal, da je padel zaradi hitrice, ki jo je imel, ker je hotel pred časom leteti, in rekel si je sam pri sebi: "Če v tretje dobim peruti, bom

gotovo počakal, dokler ne postanejo velike, da poletim, ne da bi padel." In ko tako premišljuje, vidi peruti tretjič rasti; in ko dočaka, da so postale velike, se mu zazdi, da je med prvo, drugo in tretjo rastjo čakal svojih sto petdeset let in še več.

Naposled se dvigne z vsemi močmi v tretjič in zleti visoko do hriba, kamor je bil poletel angel. In ko potrka na vrata palače, v kateri se je znašel, ga vpraša vratar: "Kdo si, ki si prišel sem?" Ta mu odgovori: "Jaz sem manjši brat." Pa pravi vratar: "Počakaj me, po svetega Frančiška grem, da vidim, če te pozna." Ko je vratar odšel, si je začel brat ogledovati čudovite stene te palače. In glej čudo! Te stene so se zdele prozorne in tako jasne, da je razločno videl trume svetnikov in vse, kar se je notri godilo.

Ves zavzet je obstal pri tem pogledu, ko pride sveti Frančišek z bratom Bernardom in bratom Egidijem, za njimi pa tako silna množica svetnikov in svetnic, ki so mu zvesto sledili v življenju, da jih skoraj ni bilo mogoče prešteti. Ko pride do vrat, pravi sveti Frančišek

vratarju: "Pustite ga noter, zakaj eden mojih bratov je!" Brž ko vstopi, občuti tolikšno tolažbo in tolikšno sladkost, da pozabi vse bridkosti, ki jih je kdaj pretrpel, ko da jih nikdar ni bilo.

Nato ga je sveti Frančišek pospremil notri, mu pokazal čudovite reči in naposled rekel: "Sin moj, vrni se moraš na svet in ostati tam še sedem dni, v katerih se skrbno pripravljaj z vso pobožnostjo; zakaj po sedmih dneh pridem pote in šel boš z mano v ta kraj blaženih." Sveti Frančišek je bil ognjen v čudovit plašč, s prelepimi zvezdami okrašen, in njegovih petero ran je bilo kot pet svetlih zvezd in tako so žarele, da so s svojimi žarki razsvetljevale vso palačo. Brat Bernard pa je imel na glavi krono prelepih zvezd in brat Egidij je bil ožarjen s čudovito lučjo. Še mnogo drugih svetnikov je opazil, ki jih na svetu nikdar ni videl. Ko ga je sveti Frančišek odslovil, se je vrnil, čeprav nerad, na zemljo.

Zbudil se je, predramil in prišel k sebi, ko so bratje zvonili k prvi uri. Vmes je pretekel le čas od jutranjic do prve ure, čeprav se mu je zdelo, da je med tem minilo veliko let. In pripovedoval je svojemu gvardijanu o videnju, vse lepo po vrsti, in sedem dni ga je tresla mrzlica. Osmi dan pa je sveti Frančišek, kakor je obljubil, prišel z veliko množico poveljanih svetnikov ponj in odpeljal njegovo dušo v kraljestvo blaženih, v večno življenje.

V hvalo Jezusu Kristusu in ubožcu Frančišku. Amen.

Posodobljeni prevod Alojzija Resa

Premišljevanje

Še en primer spreobrnjenja v slogu sv. Frančiška: samo milina in nezainteresirano samodarovanje lahko premagata moč zla. Ali ni bilo tako tudi mesijanstvo Jezusa Kristusa, pot, ki mu jo je domislil Oče za naše odrešenje? Ne upoštevati naše grehe, ampak se mu predati v našo korist.

Poglejmo si skrajni protislovji, ki nam ju je zapustil sv. Frančišek:

- ☞ Ne spreobrača sodba, ampak zastojnost ljubezni.
- ☞ Samo tisti, ki je spoznal ljubezen in se spreobrnil, lahko prepozna svojo krivdo in potem v celoti sprejme sodbo ter spremeni svoje vedenje.

Frančiškanstvo, ki se je navdihovalo pri evangeliju, je vedno poudarjalo ti protislovji. Če ju živimo v Svetem Duhu, nam odgovorita na velika vprašanja človekovega srca in vodita v preobrazbo družbe. Če pa ju uporabimo kot ideologijo, slednjič ustoličita jalovo duhovnost in površno iskanje miru.

Drugi del rožice – videnje tretjega razbojnika – ponuja več načinov branja. Po eni strani pade v oči srednjeveški svetovni nazor o treh stopnjah človeškega obstoja: pot trpljenja na zemlji, groznja s peklom, upanje na nebeško slavo. Po drugi strani pa se kot temeljna tema kaže redaktorjeva moralizirajoča skrb. Kot da bi opozarjal: »Čeprav je spreobrnjenje in odrešenje sad milosti, pa je treba delati pokoro.« To je tudi res. Besedilo pa razkriva značilno dvoumnost vernikove vesti, ki še ni vstopila v teološko dinamiko spreobrnjenja po milosti.

*Pregledal in odmeve prevedel
br. Miran Špelič.
Se nadaljuje*

Novice iz Svete dežele

Projekt Betlehemska moka, namenjen betlehemskim ženam

»Sem mati in cel dan sem zaposlena s svojimi otroki, s čiščenjem in gospodinjstvi opravili, zato ta dejavnost daje novo razsežnost temu, kako porabljam svoj čas. Veseli me, da sem umetnica, ki lahko izdeluje lastne ročne izdelke.« Tako pravi Ameera, potem ko je videla prve izdelke nove proizvodnje v projektu *Betlehemska moka*, ki je nastal z željo, da bi podprli krščanske družine v Betlehemu in jih spodbudili, naj ostanejo v Sveti deželi v tem obdobju, ki ga globoko zaznamujejo konflikti in vedno večje težave sobivanja med različnimi kulturami.

Projekt, ki je del večjega projekta *Žene, mladi in starejši – za podporo najšibkejšim iz Betlehema* in ga sofinancira Italijanska škofovska konferenca, je namenjen ženam v Betlehemu. Želi jih vključiti v dejavnosti, povezane z domačo obrtjo, in oblikovati majhno zadrugo za proizvodnjo domačih izdelkov.

V začetku oktobra 2015 se je osebje Združenja pro Terra Sancta sestalo s koordinatorkama te pobude, Glorio

Nasser, socialno delavko na šoli sv. Jožefa v Betlehemu, in Marto Ferrari, učiteljico italijanščine, da bi našli posameznike, ki bi jih zanimalo sodelovanje v dejavnostih projekta. Potem ko so zožili izbor na pet žena iz mesta, ki so bile še posebno zainteresirane in motivirane za sodelovanje, se je ekipa začela redno sestajati v prostorih Združenja, izmenjavala je ideje in predloge ter natančno določila teme, značilnosti in načine izvajanja projekta.

Hitro so se pokazali različni darovi in spretnosti izbranih udeleženk, veliko domiselnosti in želje po uspehu. Izvedli so tržno analizo in predstavili različne predloge, da bi našli najboljši projekt in tako začeli z drugo fazo projekta.

Predvsem so želeli okrepiti domačo obrt in poudariti posebnosti Betlehema, tega enkratnega kraja. Odločili so se za izdelek, značilen za Betlehem: gre za vrečko, ki jo bodo v celoti izdelale udeležanke in ima logotip projekta ter ročno izvezen naslov. V torbi bo 500 g moke iz Beit Sahurja, svetopisemskega kraja, omenjenega v Rutini knjigi, kjer je govor o Boazovih poljih. Z mešanico iz vrečke in uporabo recepta, ki bo pripravljen na vrhovi vrečke, lahko pripravimo kruh *pita*, ki je tipičen za Betlehem.

Ko smo s koordinatorko Glorio govorili o tem, je dejala, da je zelo zadovoljna s projektom, ki ima za cilj podpreti družine v Betlehemu, ter da vključeni vanj kažejo veliko volje in pripravljenosti za izpeljavo projekta, hkrati pa da v njem vidi tudi pomembno zaposlitveno možnost za žene v mestu.

Na poletnem taboru v Alepu: »Ljubezen je prva zapoved«

V juliju je bil v Alepu potekal poletni tabor, ki pa je bil prekinjen zaradi stopnjevanega nasilja. Izstreljenih je bilo na ducate raket, ki so povzročile veliko škodo na območju okoli frančiškanske šole sv. Antona. Na sami zgradbi samostana ni škode, medtem ko je bila pa soseska močno poškodovana.

Iz mesta, ki je postalo simbol državljanske vojne, govori p. Firas Lufti, pastoralni pomočnik župnije latinskega obreda v njem:

»Ena od raket je padla na zabavišni park in povzročila smrt več otrok, ki so se zabavali v času ramadanskega bajrama (islamsko praznovanje ob koncu ramadana). Bolnišnica pred našo šolo ni mogla dovolj hitro pomagati ranjenim in pohabljenim, ki so bili večinoma otroci. Včeraj nismo zatisnili očesa vso noč. Streljanje in bombni napadi niso pojejnili. Ena od žena, ki pogosto prihajajo v naš samostan, je zaradi izstrelka, ki je uničil skoraj vse, izgubila tudi hišo. Tako so bili prisiljeni prekiniti tudi poletni tabor za župnijske otroke. Bojimo se, da bo stopnjevanje nasilja trajalo ves čas tabora. Tudi verouk za odrasle, ki je vsak ponedeljek po maši ob 6h, smo prekinili, dokler se obdobje intenzivnega bombardiranja ne konča. Skratka, nič ni rešeno. Govori se o premirju, vendar zamisel zavržejo, preden jo v resnici zastavijo.« »Še vedno je naša usoda v Božjih rokah,« pravi frančiškan, ki sporočilo zaključil

z besedami upanja: »Molite za nas, da nam bo Gospod podelil mir, na katerega čakamo in upamo tako dolgo.«

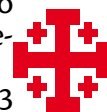
Število žrtev je vsaj 40, skupaj z 200 ranjenimi. Zato se je poletni tabor začel z obiskom otrok pri svojih ranjenih prijateljih in sošolcih. Ker, kot razlaga p. Firas: »Ljubezen je prva zapoved; v bisvtu je edina. In učimo o njej otroke na našem poletnem taboru.«

Prosimo za vašo pomoč in podporo naše prisotnosti in dejavnosti usmiljenja, ki je resnično odziv na zlo, kajti predstavlja konkretno možnost za lepši in pravičnejši jutri v Siriji.

Poletje v Betlehemu – priložnost za igranje in skupno rast

V soboto, 23. julija 2016, se je sklenil projekt Terapevtski poletni tabor za otroke s posebnimi potrebami. Projekt je vključeval poletni tabor, ki je potekal na Centru za razvoj otrok, organiziral pa ga je pravoslavni samostanski center sv. Marije Koptske ob podpori Združenja pro Terra Sancta in je del večje pobude v podporo najbolj ranljivim skupinam ljudi v Betlehemu, tj. ženskam, mladim in otrokom.

Približno 30 otrok, starih od 4 do 13

let, je sodelovalo v dejavnostih. Vodila jih je navdušena ekipa tamkajšnjih vzgojiteljev skupaj s sestro Ester, ki je bila neutrudna koordinatorka dejavnosti. Skupina zagnanih prostovoljcev je tudi priskočila na pomoč. To je bil zelo pomemben trenutek za otroke v Betlehemu.

Na njihov vsakdan močno vpliva družbeno-politično okolje v katerem bivajo, kar pomeni, da nimajo veliko priložnosti za igro in zabavo. Poleg tega ni veliko pobud, ki bi dajale upanje tistim, ki jih najbolj prizadenejo težave v državi, in to so predvsem otroci.

Igra je ena izmed najpomembnejših in najbolj naravnih dejavnosti, v katerih otroci lahko rastejo v sožitju. Igranje omogoča delovanje in interakcijo v varnem prostoru, brez napetosti ali strahu, kjer se učijo delovanja v medsebojnih odnosih in primerjajo svoje sposobnosti ali težave. Igra pomeni konkretno priložnost veselega sodelovanja in rasti.

Namen je bil otrokom dati prostor, kjer lahko razvijajo svojo socializacijo, komunikacijo in solidarnost, in okolje, ki bi jim zagotavljalo pravico do zabave in igre v prijetnem in mirnem okolju, v katerem bi se počutili sprejeti.

Begunska kriza v Grčiji: p. Luka Gregorij o tem, kaj se dogaja na Rodosu in Kosu

Na generalnem kapitlju Kustodije Svete dežele, ki združuje okoli 150 bratov iz vseh provinc, je bil tudi p. Luka Gregorij, ki je spregovoril o begunski krizi, ki je prizadela grški otok Rodos, kjer je služil kot župnik dvanajst let.

P. Luka, nam lahko poveste, kakšne so najnoveše informacije o begunski krizi v Grčiji?

Marca letos je stopil v veljavo zakon (v soglasju z Združenimi narodi), s katerim naj bi bili vsi begunci usmerjeni proti Turčiji. Zaradi tega zakona zdaj noben begunec ne sme zapustiti Grčije in vstopiti v druge evropske države. Vemo, da begunce z Rodosa in Kosa po določenem časovnem obdobju pošljejo v Atene. Ne vemo pa, kaj se zgodi z njimi, ko jih identificirajo in ko prejmejo svoje dokumente. Govorim posebej o Rodosu in Kosu, ker so frančiškani prisotni na obeh otokih, vendar je na drugih otokih položaj enak. Trenutno sta glavna reševalna centra Leros in Karpatos. Ko obalna straža uspe rešiti morsko plovilo

z begunci, plovilo pospremi do teh otokov. Toda mnogi še vedno uspejo priti na Rodos in Kos, ker se premikajo ponoči, da se izognejo radarju. Večjemu številu uspe pobegniti, potem pa se gibljejo okoli brez dokumentov. Ne trpijo le begunci, ampak zdaj tudi Grki začenjajo čutiti neprijetne posledice, povezane z begunci. Turizem je upadel za 40 odstotkov in tisti, ki živijo od njega v poletnih mesecih, si ne morejo več privoščiti živil v zimskem času.

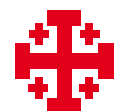
V kakšnem stanju so begunci, ko prispejo? Kako bi se morali odzvati na to stanje?

Ko morem in kakor pogosto lahko, jih grem ven iskat. Primanjkuje jim vsega. Prinašamo jim stvari za osnovno oskrbo, tudi čokolado za otroke, z njimi pa preživim tudi nekaj časa. Zelo malo priseljencev govori še kak drug jezik razen arabščine; otroci sploh ne vedo, kje so; mislijo, da so v Franciji ali Italiji. Delamo vse, kar je v naši moči, da bi se odzvali na njihovo stisko. Na primer, v samostanu smo na vrtu gojili cvetje, zdaj pa ga uporabljamo za gojenje zelenjave. To je nujno. Naši župljani tudi pomagajo po svojih močeh: vsak torek, skupaj z

devetdnevnic in viliho sv. Antona, ljudje prinašajo kruh v čast svetnika in ga puščajo na oltarju. Poleg tega begunce oskrbujemo s trajnimi izdelki, kot so olje, riž, tunina. Iz teh pripravimo nekaj paketov za družine s tremi ali štirimi člani. Storimo veliko, vendar so potrebe ogromne in begunci ne prejmejo dovolj pomoči.

Kako lahko pomagamo mi?

Združenje pro Terra Sancta je že naredilo veliko, vendar ponavljam: potreb je zelo veliko. Potrebujemo sredstva za nakup vsakovrstnih stvari, vsaj tistih za zagotavljanje prve pomoči. Povedal vam bom zgodbo, ki precej dobro opisuje razmere. Trenutno obstaja veliko drugih begunskih centrov, vendar Kos ostaja središče s približno 800 begunci. Center upravlja UNHCR in poznam vodjo. Prejšnji mesec jim je zmanjkalo hrane in so čakali na novo zalogo. Vodja UNHCR mi je to omenil nekega večera po večerji in sem se spomnil, da imamo v župniji zaloge datljev, piškotov in vode. Ta hrana je spravljena v kripti cerkve na Kosu, ki sem jo pred nekaj časa zgradil za darovanje maš za pokojne, ki pa jo sedaj uporabljajo kot skladišče. V skladišču sem postavil mizo. Bil je ramadan, zato smo pripravili pravi praznik iftar s temi nekaj datlji, piškoti in vodo. Datlji imajo odlično hranilno vrednost, vendar ne zadostujejo za večerjo. Kljub temu so bili begunci navdušeni. Kar naprej so se mi zahvaljevali. »To je kot mana z neba!« so dejali. Ta primer kaže, kako velike so potrebe. Vendar že majhno dejanje pomeni veliko.

Romanje v Đakovo

Društvo prijateljev Svete dežele se je v soboto, 23. 7. 2016, pod vodstvom komisarja p. Petra Lavriha podalo na že tradicionalno »Anino romanje«. Letos na Hrvaško, v srce Srema, v zgodovinsko znamenito hrvaško cerkveno središče Đakovo. Natrpan avtobus in en kombi »viška«. Na pot od Sv. Antona na Viču smo krenili kar zgodaj (ob 5.30), saj je pot, stara avtocesta, dolga, vmes pa je še slovensko-hrvaška meja, ki je bila tokrat strožja, kot smo pričakovali. Kar nekaj zamude smo si »pridelali«, da nismo točno ob napovedani uri prišli na cilj.

Vožnja skozi Hrvaško, tokrat okrašeno z bujnim zelenjem, je bila izpolnjena z bogatimi vsebinami o pretekli in sodobni Hrvaški in o poteku 1. vatikanskega koncila v Rimu v letih 1869–1870. Vse nam je bilo novo, zato posebno zanimivo. Seznanili smo se z dramatično zgodovino Hrvaške, z njenimi kralji, bani, plemiški velikaši, ki so vse do vdora Turkov v 15. oziroma 16. stoletju v sklopu madžarske države (od 1102–1564) kar uspešno, avtonomno krmarili. Pomoč Habsburžanov za osvoboditev izpod 150 let trajajočega turškega jarma pa je bila za Hrvate dvorezna usluga. Dejansko je ukinila njihovo tradicionalno, ustavno potrjeno avtonomijo, svobodoljubni in samozavestni hrvaški narod pa je po zrinjsko-frankopanski zaroti (uporna velikaša ban Peter Zrinjski in Krsto Frankopan sta bila kot zarotnika proti habsburški državi leta 1671 obglavljena v Wiener Neustadtu) prišel »iz dežja pod kap«. Cerkev je tako Hrvatoma ostala edina opora, sicer pa je za vso hrvaško zgodovino posebej značilno zgledno sovladanje posvetnih vladarjev in cerkvenih dostojanstvenikov. Zagreb se je po ustanovitvi škofije (v letih 1094–1097) družbeno in kulturno zelo povzpел ter se

uspešno zoperstavljal vsem tegobam časa, leta 1992 pa je nastala sodobna samostojna država Hrvaška. Pretres te vznemirljive in dramatične zgodovine Hrvatov smo kot romarji zaključili z rožnim vencem. Nato smo se posebej osredinili na dogajanja v 19. stoletju: seznanili smo se z vsebinami in dogodki na 1. vatikanskem koncilu, ki ga je v kritičnih družbenih okoliščinah v letih 1869–1870 sklical papež Pij IX., pa ga zaradi izbruha francosko-nemške vojne (1870) mogel zaključiti. Zbor je obravnaval predvsem dve temeljni vprašanji: odnos med razumom (znanostjo) in vero in vprašanje papeške nezmotljivosti, ko govori »ex cathedra«. Razsvetljenske ideje, racionalizem, znanstveni pozitivizem – vse to je z zmotnimi teorijami ogrožalo vero. Predmet obravnave je bil »syllabus errorum« (seznam zmot), ki ga je papež Pij IX. sestavil leta 1864. Zmote so zavrgli, ostalo pa je ključno spoznanje, da se vera in razum ne izključujeta. Glasovanje o papeški nezmotljivosti je doseglo potrebno večino, vendar se je del škofov vzdržal, del pa glasoval proti. Med njimi je bil tudi đakovski škof, dr. Josip Juraj Strossmayer, rojak iz Osijeka. Tako na koncilu kot na Hrvaškem je s svojo osebnostjo, duhovno-teološko usmerjenostjo, kot slovanofil in podpornik »jugoslovanske

ideje« zaznamoval celotno 19. stoletje. Bil je velik častilec sv. bratov Cirila in Metoda, saj se je njegova škofija razprostirala na tleh Sirmiuma (današnje Sremske Mitrovice), prvotne rimske metropolije. Po letu 563 so jo Avari zravnali z zemljo, v letih 869–870 pa jo je papež Hadrijan II. obnovil tako, da je na nekdanji sedež mučenca sv. Andronika umeštil panonsko-moravskega nadškofa Metoda.

Ob slovesnostih, povezanih s 1000-letnico prihoda svetih bratov na Moravsko in v Panonijo, in ob 1000-letnici smrti nadškofa Metoda (Velehrad, 885) je bil prav škof Strossmayer pomemben pobudnik in organizator spominskih svečanosti tako med Hrvati kot med Slovenci. Ko smo v Đakovo stopili v veličastno katedralo, smo to skrivnostno davnino še posebej začutili, saj kamni govorijo!

Škofija Đakovo je stara. Ustanovljena je bila leta 1239 in je bila vse do vdora Turkov (bitka pri Mohaču, 1564) v tesni povezavi z Bosno kot jez proti bogomilom. Turki pa so njeno škofijsko stolnico spremenili v džamijo, duhovnike pobili in razgnali. Le frančiškanom je bilo dopuščeno tolažiti narod in voditi pastoralo. Z »osvoboditvijo« Slavonije od Turkov (okrog leta 1687) pa so se đakovačko-bosanski škofje vrnili na svoje mesto in iz ruševin je že tretjič vstalo novo Đakovo. Gradnjo nove katedrale je vodil škof Strossmayer. Gradili so jo 32 let, seveda sami prvovrstni arhitekti in umetniki (kiparji, freskanti). Diakon Ante nas je po sv. maši popeljal po baziliki, ki po svoji monumentalnosti dejansko ponazarja nekdanjo veličino Sirmiuma, od katere je ostalo le ime (Srem, Sremska Mitrovica). Notranjost krasijo veličastne freske z vsebinami iz Stare

in Nove zaveze. Posebej izstopa oltar sv. Petra, pravi prestol s svetnikom v naravni velikosti! Upodobitve prizorov iz Nove zaveze so časovno in krajevno aktualizirane z upodobitvijo pastirjev in častilcev božjega Deteta v slikovitih bosanskih in sremskih narodnih nošah. Pod križem na Kalvariji sta tudi sv. brata Ciril in Metod ter mučenec sv. Andronik kot značilna iluzija na nekdanjo svetost starokrščanskega prostora. Na freski Marije Vnebovzete nad glavno ladjo pa je med odličniki-kardinali tudi sam graditelj katedrale, škof Josip Juraj Strossmayer s cerkvijo v rokah. Poklanja jo Božji Materi Mariji in sv. očetu. Prelepi oltarji, izbrana ornamentika, igra svetlobe, mogočni loki in oboki se prepletajo, da se človeku od lepote zavrti v glavi. Orgle pa so delo ljubljanskega mojstra Jenka. V mogočni kripti pod oltarjem sv. Jožefa počiva sam veliki škof Josip Juraj Strossmayer, ob njem pa vrsta škofov, njegovih prednikov in naslednikov. Strnjena zgodovina Đakova!

To mogočno svetišče je arhitekturna umetnina, ki s škofijskim dvorcem, seminščem in teološko fakulteto za delom starega obzidja deluje kot cvetoča oaza v neznatnem sremskem mestecu. Od leta 2008 je ta starodavna škofija povzdignjena v đakovsko-osječko metropolijo, ki jo trenutno vodi nadškof Đura Hranić. Strossmayerjev muzej je bil na žalost v vročem sobotnem popoldnevu zaprt, delovala pa je stara đakovska »gostionica«, ki nas je po našem Aninem slavlju in ogledu katedrale prav gostoljubno sprejela in obilno pogostila. Prijetno Anino godovanje je trajalo dlje kot naše romarsko slavlje, saj so katedralo ob 12h nepreklicno zaprli, kar smo vsi obžalovali. Duhovno obogateni in telesno okrepljeni smo se v prijetnem družabnem razpoloženju vračali domov v upanju, da se ob letu na Anino spet kje srečamo.

Martina Orožen

Slovenski odrasli skavti na peš romanju od Assisija do Rima oz. »od Frančiška do Frančiška«

Začeli smo v petek, 23. 9. 2016, kjer smo lani zaključili: v Assisiju. Obiskali smo cerkev Marije Angelske s Porcijunkulo, Frančiškovo in Klarino baziliko, trdnjavo nad mestom, se sprehodili po asiških trgih in ulicah, prespali pri prijaznih Frančiškovih sestrah misijonarkah in se v nedeljo po jutranji sv. maši podali na dolgo pot proti Rimu ...

Povzpeli smo se do samostana Carceri, kjer je bival sv. Frančišek s svojimi brati, pripešali do mesta Foligno ob reki Topino in prespali v samostanu, kjer smo spoznali energično s. Ferdinando.

Tretji dan smo prišli do mesta Spoleto in imeli večerno mašo v kripti cerkve sv. Sabina.

Četrti dan smo čez hribe in doline prispeli v mesto Arrone, ki leži na pobočju nad Rietsko dolini, in pri skavtskem križu, ki so ga postavili tamkajšnji skavti, sprejeli sklep, da bomo nekje v Sloveniji popravili oziroma obnovili križ ali znamenje v zahvalo za to pot.

Naslednji naš cilj je bil mesto na hribu, Poggio Bustone, kjer smo prespali v

samostanu sv. Jakoba na pobočju gore Monte Rosato. V votlini na tej gori je bival sv. Frančišek in prav tu začel živeti svojo svetost.

Naslednji dan smo prispeli v Rieti, središče Svete doline, ki je tudi geografsko središče Italije.

Sedmi dan smo prespali v mestu San Lorenzo v romarski hiši Casa di pellegrino, skupaj z Atilom, romarjem iz Madžarske, ki smo ga srečali med potjo.

Naslednji dan smo bili že v mestu Ponticelli, kjer so nas prijazno sprejeli na prenočevanje v samostanu Santa Maria delle Grazie.

V mestu Monterotondo smo bili gostje tamkajšnjih odraslih skavtov v samostanu bratov minoritov. Še prej smo se skupaj z njimi udeležili procesije po mestu s kipom sv. Frančiška.

Preživeli smo zelo lep večer in prespali doma pri skavtih.

Deseti dan smo čez mesto Monte Sacro s krasno cerkvijo angelov varuhov prispeli v večno mesto. Nastanili smo se v kletnih prostorih mogočne zgradbe Collegio Internazionale Seraphicum, v kateri je tudi Teološka fakulteta in druge inštitucije.

Tri dni smo raziskovali in občudovali Rim: baziliko sv. Petra in njegov grob, trg pred baziliko, kjer smo bili tudi na avdienci papeža Frančiška, vatikanske muzeje s Sikstinsko kapelo, baziliko sv. Pavla zunaj obzidja, baziliko Marije Snežne, cerkev San Francesco a Ripa, kolosej in rimski forum, Španski trg in vodnjak Trevi, cerkev Sv. Petra v vezeh, Sv. Pavla pri treh vodnjakih, ...

Dva dni sta nas spremljala dva Slovenca, ki delata in študirata v Rimu, p. Igor Salmič in g. Alan, in spoznali smo, kako velika milost je, če te po Rimu vodijo tisti, ki ga poznajo.

Romali smo za mir in prosili Gospoda, naj nas naredi za orodje svojega miru. Vsak dan smo med potjo zmolili rožni venec, angelovo češčenje, rožni venec Božjega usmiljenja, molili po namenu in za tiste, ki so se nam priporočili v molitev, ter hodili eno ali dve uri v tišini.

Z nami je romal tudi župnik in dekan iz Bovca, g. Vili Čušin, ki je s svojo prisotnostjo nadgradil in oplemenitil smisel našega romanja in vsak dan daroval z nami sv. mašo.

Bilo je lepo, bilo je tudi nekoliko naporno, še posebno takrat, ko so se množili kilometri tja proti 40 ali še čez, vendar globoko doživeto in obilno blagoslovljeno.

Hvala sv. Frančišek, da si hodil z nami, in hvala, papež Frančišek, da si nas na trgu sv. Petra prijazno pozdravil z besedami: »Bratje in sestre, dober dan.«

Ester S.

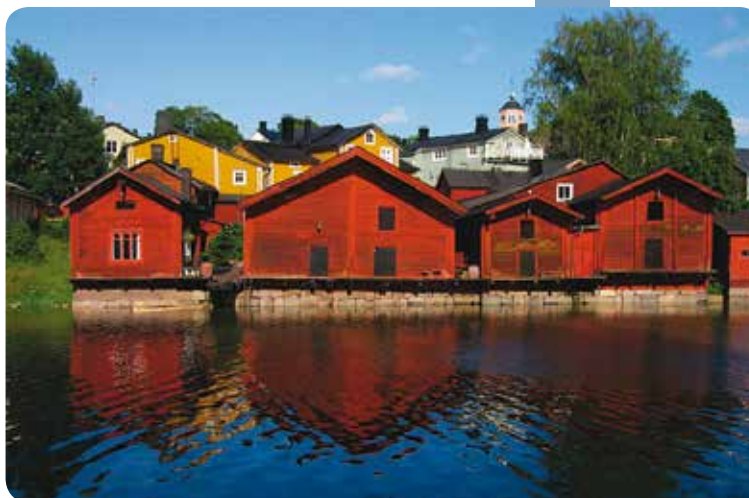
Počitniški potopis po Kareliji,
Norveški, Švedski, Finski, Talinu
in St. Peterburgu

Ne boj se stopiti na neznano pot, da bi dosegel neznan cilj! – 2011

8. del
8. avgust, nedelja:

Goduje sv. Dominik, avtobus odpelje v smeri Haparanda do finskega Tornia ob 8.20. Dežuje po predhodni napovedi. V Torniu je že vzhod in se čas prestavi za eno uro naprej. Dobra zveza z avtobusom do Kemija, kjer bo že finska železnica, linija Rovaniemi–Helsinki. Izbral sem si nekaj še nepoznanih mest čudovite dežele, ki jo pokriva 70 % gozda, ima 12 % jezerske površine in je 15-krat večja od Slovenije, z dobrimi 5 milijoni prebivalcev. Za obdelovalne površine ostane le slabih 9 % sveta. To je zanimivo. S to železnico smo se kot skupina tudi že vozili, ko smo nordkapsko turo začeli v Helsinkih, vendar je bila vožnja z nočnim vlakom. Tokrat sem si pa zastavil cilj mesto Kuopio, kamor me bo vlak pripeljal zvečer ob 20.45.

In seveda, kaj je lepšega kot finko pivo Lapin Kulta. Čudoviti spomini na pretekle skupine, ko smo si naredili zaloge za Skandinavijo v tej deželi, ki je od skandinavskih še najcenejša. Laponski slad je na Finskem na prvem mestu. Na Norveškem nisem potrošil niti krone za pivo, ker sem imel še ruske zaloge iz prostocarinske prodajalne ob izhodu iz Rusije. 100 NOK za pivo, to pa ne, na Norveškem.

Na postaji vidim napis Lisalmi in spomnil sem se oddaje na televiziji, ki je poročala o finskih pasijonskih igrah v tem mestu. In zdaj sem tu. Seveda so igre verjetno v postu, zdaj pa je avgust. Vleklo me je tudi v samostan Uusi Vala-

mo, ki je v bližini, vendar bi moral imeti avto, da bi lahko vse to obredel.

Finska jezera

Mesto Kuopio je me prijazno sprejelo. Blizu postaje sem našel bivališče za eno noč. Naredil sem dolg obhod mesta, ki ima kot eno tretjino svoje površine le vodo. Obdano je namreč z jezeri, ustanovljeno pa je bilo še v času švedske nadvlade v 16. stoletju. Tu biva tudi nadškof ruske pravoslavne Cerkve na Finskem; visoke šole, univerza, vse to imajo v mestu. Čudim se tej deželi, ne samo ker ima tisoče jezer, ampak v vsakem jezeru so tudi številni čolni. Prav tu v Kuopiu je velika marina s številnimi razkošnimi plovili. In sploh vožnja z vlakom mimo

jezer; povsod čolni in spet čolni. Rad bi dobil podatek, koliko čolnov Finska premore.

Noč se še vedno ni povsem razlezla, stopim v prodajalno, ki je bila še odprta. Nabavim pivo in vodo. Na blagajni je mož dejal, oprostite, po 21. uri ne smem prodajati alkohola! Zdaj pa ne vem, kje ga Finci žingajo, ker jih je bilo na ulici kar nekaj primerno zaznamovanih. Ker vedo za predpis, si zadeve prej uredijo.

In že je napočil praznik sv. Edith Stein, sozavetnice Evrope, 9. avgust.

Po sv. daritvi sem se na hitro okrepčal in začel vožnjo proti Helsinkom. Vlak je pa res hiter. In koliko novih prog, tirov, odsekov. Finci veliko vlagajo v železnico. Verjetno nimajo tako dobrega predsednika vlade, da bi železničarje mesečno obiskoval, kot to dela naš. Vidim tudi, da je po ruskem sistemu tudi na postaji možnost prenočevanja, kot so komnate oddiha v Rusiji. Vlak jo dobro reže in ravno v našem vagonu je oddelek, kjer se lahko prevažajo različni hišni ljubljenci, sicer je drugod povsod vidno označeno, da živali ne smejo v vagon. En oddelek pa je in v njem pasji in mačji živžav. Prav

tako je v vsakem vagonu tudi majhen kurnik za kadilce, kjer se gnetejo osmoleni potniki in ustvarjajo kupe čikov. Edino pasji voditelji ne morejo skupaj s psi v ta kurnik, zato so prisiljeni kaditi na postajah, kjer je postanek daljši od minute. Presenetil me je telefonski klic dobrepoljskega župana Janeza, da ne

bo mogel s kolesom v Santiago, ker je tako grozno zaposlen, bo pa sponzoriral, kolikor bo mogoče. Tudi njemu je Finska od nekdaj zelo pri srcu. In ob 12.45 smo že v Helsinkih. Čudoviti spomini na predhodne skupine, pozimi in poleti in še posebno na tistikrat, ko smo zvečer zamudili vlak za Rovaniemi, popolno-

ma po moji krivdi, ker sem spregledal čas odhoda. In vse se je rešilo, ker je bila na postaji finska dama z milostljivim izgledom in pogledom ter prav takšno dušo. Take stvari se ne pozabijo. In zdaj je imenitna glavna postaja spet olepšana. Ker sem mesto že večkrat prehodil in prevozil s tramvajem, mi je razmeroma dobro poznano. Vidim, da so tu češnje zrele šele zdaj, prodajajo jih po 6 € za kg. Ne da bi sploh kaj vprašal, se napotim v pristanišče, da dobim ladjo za Talin. Dobro pol ure sem vlekel kovček do pristaniške zgradbe Silja Line. Pa pravi prodajalka kart: »Še naprej, tu je za St. Peterburg.« In vlečem še naprej. Tam pa reče, to je za Stockholm. Le kam pa zdaj? S tramvajem na glavno postajo, potem pa s 15A na estonski terminal. Me je pa stala šlampasta vednost! Finsko

pristanišče se razprostira praktično ob vsem zalivu in zato je potrebno vedeti, od kod in kam peljejo posamezne linije.

Končno prispem na pravi terminal, in ker mi železniška vozovnica Interrail omogoča popust tudi na ladji za Talin, mi mladenič izroči listek za samo 18 €. Čudovito se je trud poplačal, zato sem pa dodal še pinto Lapin Kulte za 5,80 €, kar ni ravno poceni glede na naše razmere, za norveške paje. Napovedujejo odhod ladje ob 17.30 in vožnja bo trajala dve uri. Pa pojdemo v Estonijo, ki jo bom obiskal prvič.

Silja Line Tallink je pripeljala v Talin veliko množico. Pristanišče je dovolj prijazno, da ni težav z orientacijo. Ker sem imel rezervirano bivališče tik ob starem mestu Talin, mi je bil zvonik dobra orientacija, vendar se ga nisem

povsem trdno držal in sem se od cilja začel oddaljevati. Malo popravka poti in našel sem nekakšen športni center Bravo, kjer imajo tudi prebivališča za popotnike. Zvečer sem opravil daljši obhod starega mesta z namenom, da obiščem železniško postajo, kar se za takega popotnika spodobi. Dolga je bila pot, ker sem precenil razdalje; v resnici pa so majhne. Vendar je bila večerna hoja koristna že zaradi celodnevne vožnje. Kakšna žalost je železniška postaja glavnega mesta Estonije! Ima sicer 8 tirov, ki so povezani z vmesni peroni, ampak vsaj dva tira so že vrgli ven. Bodo mar nove naredili ali pa bodo železnico kar ukinili? Vlaka za St. Peterburg ni več, je le še dvakrat na dan za Moskvo, za sosednjo Rigo pa tudi nisem videl voznega reda. Prav žalostno, še bolj kot v Sloveniji.

Torej je za Talin najbolj množičen morski promet, tako redne linije z Nemčijo, Švedsko in Finsko kakor tudi križarjenja,

ki se zaustavljajo za nekaj časa. Mesta ni moč zamenjati z nobenim drugimi mestom, ker je imel tako zelo posebno zgo-

dovino in gospodarje od Rusov, Švedov, Poljakov do Dancev na začetku. Vsi pa so pustili v mestu svoj arhitekturni pečat: gotika in barok, viteški grad in samostani, pravoslavne cerkve in srednjeveške zgradbe s prav prikupnim videzom. 15. in 16. stoletje sta v svoji živahnosti zapustili največ del. Talin je v primerjavi z drugimi severnimi glavnimi mesti Evrope ohranil največ zgodovinskih zgradb, zato je upravičeno zapisan na listi UNESCO. Prva omemba mesta sega v leto 1154, omenja ga arabski geograf Al-Idrisi, in sicer z imenom Kolywan (Quolu- wany – orig.).

Po mestu je bilo pozno zvečer še vse odprto: lokali, restavracije, barčki, odkrijem, da je enako kot srbsko: restavran. Cene so zelo ugodne, kar se da oceniti takole mimogrede, sicer so pa z evrom začeli šele z letošnjim novim letom.

p. Peter Lavrih

Nadaljevanje lahko preberete na:
www.ofm.si/zbf/revija_BF/Potopis-po-Kareliji/

Darovi za Sveto deželo (avgust – september 2016):

Anton Pozne	5,00 €
Vida Nabergoj	10,00 €
Nika Zuchiatti	10,00 €
Marija Prislan	15,00 €
Alojzija Slogar	20,00 €
Gašper Blažič	20,00 €
Marija Grozdanič	20,00 €
Stanislav Stanič	20,00 €
Ivan Peklaj	20,00 €
Marija Jeretina	20,00 €
Marija Žveglič	20,00 €
Majda Hržič	20,00 €
Gašper Blažič	20,00 €
Juka Dovžan	40,00 €
Marta Bregar Rižnar	50,00 €
Janja Škrabec	50,00 €
Danica Šebanc	50,00 €
Vlasta Globevnik	60,00 €
Nika Beravs	60,00 €
Tadeja Svetek	100,00 €
SKUPAJ	630,00 €

Skozi biblične dogodke stare in nove zaveze z novomašniki in srebrnomašniki

Jordanija: Petra, gora Nebo, Jerash, Tesbe, Maheront; gora Sinaj in Sveta dežela

od 19. februarja do 4. marca 2017

1. dan, 19. 2. 2017, nedelja

ODHOD V JORDANIJO z letališča v Benetkah (14.20, pristanek v Ammanu (23.40), prevoz v hotel, nastanitev za 2 noči.

2. dan, 20. 2., ponedeljek

Obisk zgodovinskega Jerasha, Elijevih Tešb, sv. maša, Amman, večerja.

3. dan, 21. 2., torek

Odhod na goro NEBO, tam sv. maša, obisk Mojzsove gore, od koder je zrl na obljubljeni deželo, Madaba z ogledom mozaika Svete dežele, obisk trdnjave Mukawir (Maheront), kjer je prestal mučeništvo sv. Janez Krstnik, nadaljevanje do Petre, namestitev, večerja.

4. dan, 22. 2., sredo

Obisk skalnega mesta PETRA – čudesa sveta – vse dopoldne, tam tudi sv. maša; nadaljevanje do Aqabe in vstop v Izrael, prevoz do egiptovske meje in v Tabi, namestitev za 2 noči, večerja.

5. dan, 23. 2., četrtek

SINAJSKA GORA – jutraj avtobusni prevoz do sv. Katarine, obisk samostana, vzpon na Mojzesovo goro, sv. maša v puščavi in povratek v Tabo, večerja

6. dan, 24. 2., petek

Povratek v Izrael, sv. maša v Eilatu, obisk parka TIMNA z maketo svetega šotora in daritvenega oltarja, nadaljevanje v Betlehem in namestitev za 5 dni, večerja.

7. dan, 25. 2., sobota

Prihod še ene skupine, ki se pridruži programu nove zaveze.

PRAZNOVANJE JEZUSOVEGA ROJSTVA, obisk votlin, božična sv. maša; popoldne Janezov rojstni kraj Ein Karem, Marijino srečenje z Elizabeto – Magnificat.

8. dan, 26. 2., nedelja

PRAZNOVANJE GOSPODOVEGA VSTAJENJA: Via Dolorosa s križevim potom, praznovanje Velike noči v Božjem grobu, zid žalovanja, stari del Jeruzalema

9. dan, 27. 2., ponedeljek

GOSPODOVO TRPLJENJE: Getsemani, sv. maša, Oljska gora, Zadnja večerja, Galicantu, Dominus flevit, Očenaš, Betfage, Betanija, Yad Vashem

10. dan, 28. 2., torek

MRTVO MORJE: sveta maša ad coenaculum (pri zadnji večerji), obisk najstarejšega utrjenega mesta na Svetu – Jerihe, kraj krščenja ob Jordanu, obisk Qumrana, kopanje v Mrtvem morju.

11. dan, 1. 3., sredo

Odhod v Galilejo, obisk CEZAREJE, Stella Martis, Muhraka (sv. Elija), TABOR - GORA GOSPODOVEGA SPREMENJENJA; nastanitev v Nazaretu za 3 dni, večerja

12. dan, 2. 3., četrtek

JEZUSOVO JAVNO DELOVANJE V GALILEJI: Izvir Jordana- Baniyas – Cezareja Filipova, Kana Galilejska, mesto prvega Jezusovega čudeža, nato Galilejsko jezero, Blagri, Kafanaum, Primat, Tabha, večerja, noč v Nazaretu.

13. dan, 3. 3., petek

DAN ZA PRAZNOVANJE OZNANJENJA V NAZARETU: sveta maša v Baziliki oznanjenja, sv. Jožef, sinagoga. Popoldne Stella Maris (Haifa) in Cezareja Maritima, večerja, prenočevanje.

14. dan, 4. 3., sobota

SKLEPNA SLOVESNOST pri sv. Petru v Jaffi, odhod letala z letališča Ben Gurion (12.35) proti Ljubljani (19.00).

DUHOVNO VODSTVO: škof dr. Jurij Bizjak, prof. Bogomir Trošt, p. Peter Lavrih, ofm.

ROMARSKO SPREMSTVO: p. Peter Lavrih, OFM, CTS.

Cena romanja: 1.640 € (pri udeležbi nad 40 oseb). Če je romarjev manj, se cena zviša za 60 €. Potrebujete veljaven potni list, ki ima ob nastopu romanja veljavnost vsaj še 6 mesecev.

Doplačilo za enoposteljno sobo: 260 €.

VARIANTA: SAMO NOVA ZAVEZA
od 24. 2. do 4. 3. 2017

CENA 1.090 €; doplačilo za enoposteljno sobo - 110€ (napitnine 30€). V ceno je vključeno enako kot pri daljši varianti, enaki tudi pogoji plačila.

V ceno je vključeno:

- ☞ letalski prevoz
- ☞ avtobusni prevozi v Egiptu, Jordaniji in Izraelu
- ☞ vstopnine za kraje, ki so navedeni v programu,
- ☞ namestitev v dvo- ali tro- posteljnih sobah, polpenzion (zajtrk in večerja)
- ☞ nezgodno zavarovanje *Tujina*
- ☞ jordanska mejna taksa, izraelska izhodna taksa
- ☞ vodstvo romanja.

V ceno niso vračunane napitnine za strežno osebje v hotelih in šoferje, ki se plačajo v Izraelu (60 € na osebo), plačilo rizika odpovedi, kar lahko uredite na Komisariatu ali na zavarovalnici Triglav. Več informacij za romanje boste dobili v pismu in na srečanju 15 dni pred odhodom..

PODATKI POTREBNI OB PRIJAVI:

- ☞ ime in priimek (kot je v potnem listu)
- ☞ rojstni datum
- ☞ številka in datum veljavnosti potnega lista (veljaven mora biti vsaj še 6 mesecev po nastopu potovanja)
- ☞ e-naslov in telefonska številka.

MOŽNOSTI PRIJAVE:

- ☞ Po e-pošti: komisariat@rkc.si
- ☞ Po pošti na naslov Komisariata za Sveto deželo, Tržaška 85, 1000 Ljubljana
- ☞ S spletno prijavnico na spletni strani Komisariata: www.sveta-dezela.si

NAPOTKE za romanje s potrebnimi informacijami boste dobili 14 dni pred odhodom.

Zavarovanje možnosti odpovedi romanja lahko uredite na Komisariatu. Sicer veljajo splošni pogoji odpovedi, kot jih določa statut Komisariata za Sveto deželo.

Vodstvo romanja: p. Peter Lavrih, ofm, CTS.

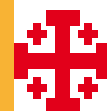
Za odlično pripravo vam bo koristen DVD o Sveti deželi, ki ga lahko naročite po pošti ali dobite v pisarni Komisariata za Sveto deželo (cena 15 €).

Romajte v Sveto deželo s frančiškani, ki so varuhi Božjega groba v Jeruzalemu in varuhi svetih krajev!

PRIJAVE

po pošti, telefonu, na spletu ali e-pošti:
DRUŠTVO PRIJATELJEV SVETE DEŽELE V SLOVENIJI
Tržaška 85, 1000 Ljubljana, SLOVENIJA
Telefon: 01 24 44 250, GSM: 041 669 134
www.sveta-dezela.si
komisariat@rkc.si

Christian Gostečnik OFM ZAKAJ SE TE BOJIM?

Partnerski odnos je najznamenitejša arena intimne, v kateri se lahko razrešujejo prvinska občutja, vzpostavljena v odnosu s starši v najzgodnejši mladosti. V zaljubljenosti se te vsebine iz mladosti z vso strastnostjo in milino, z vso bolečino in grenkobo prebudijo na novo, in sicer z namenom, da bi jih tokrat razrešili, za kar pa se morata partnerja zavestno odločiti.

format 14 x 20 cm
obseg 420 strani
cena 18 €

V PRIPRAVI PRI ZALOŽBI BRAT FRANČIŠEK:

Ilia Delio OSF FRANČIŠKANSKI POGLED NA STVARSTVO

Predstavljeno lahko naročite na naslovu: **Založba Brat Frančišek**
Prešernov trg 4; 1000 Ljubljana; telefon: 01 2429312; faks: 01 2429313; e-mail: zbf@ofm.si
www.ofm.si/zb/